

Novel

สาย เรียกเข้า พักอนาคต 10

보이스피싱 인데 인생역전

Jangtan 장탄 姜丹
XiaoB แป๋น wincewine วร

บทที่ 307 เยอรมนี (5)

ฝูงนักข่าวกระโจนเข้าใส่ทันทีที่คังจูฮยอกก้าวลงมาจาก
รถแวน พวกเขาเร็วชัตเตอร์อย่างบ้าคลั่งพร้อมกับยิงคำถามใส่
ชายหนุ่มไม่หยุดยั้ง

“ท่านประธานคังจูฮยอกครับ!!! คิดว่าจะมีโอกาสได้รับ
รางวัลจากงานเทศกาลภาพยนตร์นานาชาติเบอร์ลินคราวนี้ไหม
ครับ!!!”

“การเดินทางไปเบอร์ลินครั้งนี้เกี่ยวข้องกับ ธุรกิจ
วัฒนธรรมต่างประเทศที่เคยประกาศไปก่อนหน้านี้หรือไม่
ครับ!!!”

“ดูเหมือนจะเดินทางไปเบอร์ลินเร็วกว่ากำหนดการเยอะ
เลยนะครับ ไม่ทราบว่าจะอยู่ที่นั่นนานหรือเปล่าครับ!!!”

คำถามที่ไม่เว้นช่วงให้ตอบเล่นเอาทีมถ่ายทำหนึ่งร้อย
ครั้ง สองผู้กำกับรยูซองวอนและชเวซอลชูจากทีมภาพยนตร์
อิสระที่ลงมาก่อนคังจูฮยอก ได้แต่ยืนกะพริบตาปริบๆ ด้วย

ความตะลึงงัน ต่างจากคนที่เป็นเป้าหมายของคำถามเหล่านี้
โดยตรง

“ไปกันเถอะครับ”

คังจુฮยอกลากกระเป๋าดูเดินทางที่หัวหน้าอวังช่วยยกลงมา
ให้ เดินตรงไปยังทางเข้าสนามบินด้วยสีหน้าผ่อนคลายเป็น
อย่างมาก โดยมีทีมถ่ายทำหนึ่งร้อยครั้ง สองผู้กำกับรยูซองวอน
และชเวซอลซุจากทีมภาพยนตร์อิสระ และหัวหน้าอวัง รวมถึง
เหล่าอวยซ์การ์ดเดินตามหลังเขาเป็นขบวน

“รบกวนช่วยกล่าวอะไรเกี่ยวกับตารางงานรอบนี้หน่อย
ครับ!!!”

“ช่วยกล่าวอะไรสักคำนะครับ!!!”

“ท่านประธานคังจุฮยอก!! ท่านประธานคังจุฮยอก!!!”

แน่นอนกลุ่มนักข่าวที่รัวชัตเตอร์ทุกวินาทียังคงล้อมรอบ
กลุ่มของคังจุฮยอก พร้อมค่อยๆ เดินตามเข้าไปด้านใน

“โห สุดยอดไปแล้ว”

“ใช่ไหมล่ะ มารูมกันอย่างกับทิวปสตาร์กำลังเดินทางไป
ต่างประเทศที่เคยเห็นแต่ในทีวีนั่นะ”

“พี่ ท่านประธานของพวกเราเป็นทิวปสตาร์นะ”

“โอ๊ะ! จริงด้วย! เรียกแต่ท่านประธานจนเพลอสิ่มชะสนิท”

ผู้กำกับชเวซอลชูกับผู้กำกับบรยูซองวอนกระซิบคุยกัน
เสียงเบากระหว่างเดินตามหลังคังจูฮยอกเหมือนเงา เพื่อใช้
ชายหนุ่มเป็นโล่กันจากฝูงนักข่าว สถานการณ์ของทีมถ่ายทำ
หนึ่งร้อยครั้งก็ไม่ได้ต่างกันเท่าไร

“ฉิน...รู้สึกเหมือนจะอ้วกเลย”

“เฮ้ย! ทนไว้ก่อน! ให้ตายก็ต้องกลืนเอาไว้ให้ได้นะ!”

“ยิงชัตเตอร์กันจนแทบตาไปหมดแล้ว...”

“ขอลวอน นายหรี่ตาแบบฉินสิ หรี่ตาชะ”

แต่สถานการณ์ด้านในสนามบินกลับหนักกว่าด้านนอก
หลายเท่าตัว

“อ๊ะ? มากันแล้ว!!!”

“เห็นไหมล่ะ!!! ฉันบอกแล้วให้ไปดักรอข้างนอก!!!”

“ใครปล่อยข่าวว่าจะแอบเข้าด้านข้างแบบเงิบๆ วะ!!!”

“ท่านประธาน!!! ท่านประธานคังจูฮยอก!!!”

ถ้าลานจอดรถสนามบินมีนักข่าวหลายสิบ บริเวณ
ชั้นหนึ่งก็มีนักข่าวมาดักรออยู่เกือบสองเท่าตัว และตอนนี้ทั้ง
สองกลุ่มก็รวมตัวกันล้อมรอบกลุ่มของคังจูฮยอก ทำให้เมื่อมอง
จากด้านบนจะเห็นเป็นภาพกลุ่มคังจูฮยอกกำลังเดินผ่านอุโมงค์
นักข่าว

แค่นั้นยังไม่พอ

“ตรงนั้นมีอะไรนะ ดารามาหรือ”

“คังจูฮยอก! นั่นคังจูฮยอก!!!”

“เฮ้ย!!! สุดยอด!”

“จริงหรือ ใช้คังจูฮยอกจริงหรือ”

“อ๊ะ! ขอทางหน่อยค่ะ!!!”

เมื่อคังจูฮยอกปรากฏตัวขึ้น ผู้งชนที่ชะเง้อคอมอง
นักข่าวด้วยความสนใจอยู่ห่างๆ บริเวณชั้นหนึ่ง ก็เปลี่ยนมาเป็น
กลุ่มเกาหลีมุ่งล้อมรอบนักข่าวเอาไว้อีกชั้นทันที

“กรี๊ดดดด!!!”

“พีคะ!!! พีคะ! พวกเราเป็นแฟนคลับคะ!!!”

“เดินทางปลอดภัยนะคะพี!!!”

“ทางนี้!!! พีคะ มองทางนี้หน่อย!!! ฉันอยากได้รูปไป
โพสต์ในคาเฟ่แล้วยังแถมที่ฟอสต์รูป!!! ช่วยมองมาทางนี้หน่อย
นะคะ!!!”

“ถึงพีจะไม่ได้แสดงภาพยนตร์ แต่ทุกคนก็รออยู่เสมอ
นะคะ!!!”

“ของขวัญ!!! พีคะ ของขวัญคะ!!!”

‘แข็งแกร่งและถึกทน’ กลุ่มแฟนคลับของคังจูฮยอกหลาย
สิบชีวิตบ้างก็บังเอิญมาเจอ บ้างก็ตั้งใจมาต้อนรับพร้อมของขวัญ
และป้ายเชียร์เต็มไม้เต็มมือ

พริบตาเดียวสนามบินก็เต็มไปด้วยฝูงชนจำนวนมาก ในสถานการณ์แบบนี้วอยซ์การ์ดกับหัวหน้าสวิงก็ออกโรงอย่างฉับไว

“ด้านหน้า!!! แทคยอง! กันด้านหน้าเอาไว้!”

“นักข่าวทุกท่านรบกวนไม่เดินนะครับ!!!”

“ท่านประธาน! ต้องรีบเดินแล้วครับ!”

กว่าวอยซ์การ์ดจะทันได้ตั้งตัว ท่านประธานของพวกเขา ก็กำลังถ่ายรูป แจกลายเซ็น พร้อมกับรับของขวัญที่แฟนคลับส่งมาให้ซะแล้ว

คังจુฮยอกที่เพิ่งถ่ายรูปกับแฟนคลับคนหนึ่งเสร็จ เอ่ยทักทายเธอเล็กน้อยคล้ายรู้จักกันมาก่อน

“ไม่ไปทำงานเหรอ”

“คะ? ไปคะ! ไป! ฉันทาคั้งวันนะคะ!”

“นี่มากันกี่คนเนี่ย”

“ก็...ประมาณสามสิบคนมังคะ”

“เดี๋ยวผมจ่ายเงินไว้ให้ เสร็จแล้วพาทุกคนไปกินแซนด์วิช
ร้านนั้นก่อนกลับนะ”

“คะ! พี่คะ! เดินทางปลอดภัยนะคะ!!!”

หญิงสาวติดโบแดงคนนี้เป็นแฟนคลับที่มีหน้าที่สำคัญ
ในหมู่ ‘แข็งแรงแรงและถึกทน’ จึงพูดคุยกับคังจુฮยอกได้โดย
ไม่เป็นลมไปเสียก่อน ชายหนุ่มยื่นแจกแฟนเซอร์วิสต่ออีก
ประมาณห้านาที

เมื่อสบช่องให้แทรก กลุ่มนักข่าวก็ไม่รอช้า

“ท่านประธานคังจુฮยอก!!! รบกวนกล่าวอะไรสักประโยค
นะคะครับ!!!”

“เดินทางไปเบอร์ลินคราวนี้ตั้งใจเป้าหมายอะไรไว้ครับ!!!”

กลุ่มนักข่าวแทรกตัวเข้ามาระหว่างคังจุฮยอกกับกลุ่ม
แฟนคลับ จ่อกล้อง ยิงชัตเตอร์ แย่งกันตะโกนใส่หน้าคังจุฮยอก
แต่ฝ่ายคนถูกถามกลับตอบด้วยสีหน้าผ่อนคลายไปแค่หนึ่ง
ประโยค

“ไม่รู้สิครับ แต่พวกเราไม่ได้ไปเที่ยวเล่น ก็คงได้อะไร
ติดไม้ติดมือกลับมาบ้างว่าไหมครับ”

หลังจากนั้นหนึ่งชั่วโมง คังจูฮยอกก็พาตัวเองขึ้นเครื่องบิน
มุ่งหน้าสู่ประเทศเยอรมนี

**ณ สำนักงานใหญ่มูฟวี่เมาน์เทน พิกเจอร์ แอลเอ สหรัฐ-
อเมริกา**

แม้ฝั่งเกาหลีจะเช้าแล้ว แต่ทางฝั่งแอลเอเพิ่งจะห้าโมง
เย็น จองจินฮุนที่ได้รับโอกาสให้เป็นนักแสดงนำของเรื่อง *ไวท์
บีก เมาส์* เดินทางมาถึงแอลเอในช่วงเช้า และเดินทางมาที่
สำนักงานใหญ่ในช่วงเย็น

“ฮู้ว”

จองจินฮุนในชุดเสื้อโค้ตสีดำค่อนข้างหนัก้าวมามาก
รถ อากาศที่แอลเอหนาวน้อยกว่าเกาหลี แต่ก็ยังถือว่าเป็นอยู่
มาก

“ถึงจะเห็นจากรูปแล้ว แต่ของจริงใหญ่มากเลยแฮะ”

ขณะที่พระเอกหนุ่มกำลังอึ้งกับความใหญ่โตของ
สำนักงานใหญ่มูฟวี่เมาน์เทน พิกเจอร์

“จินฮุน! ทางนี้!”

ที่ทีมงานชายสองคนที่มีหน้าที่ดูแลนักแสดงหนุ่มเอ่ย
เรียกชื่อของจินฮุน ช่วยดึงสติของชายหนุ่มที่กำลังตกตะลึงกับ
สตูดิโอขนาดใหญ่ จากนั้นของจินฮุนจึงเดินตามทีมงานเข้าไป
ในลิอบบี้

“พวกเราส่งแค่นี้ละครับ รอตงนี่สักครู่ เดี่ยวจะมีทีมงาน
อีกกลุ่มลงมาครับ”

หลังจากที่ของจินฮุนกับสต๊าฟเดินเข้ามาหยุดอยู่กลาง
ลิอบบี้ ทีมงานชายผมหยักศกสีน้ำตาลอ่อนที่คอยดูแลกลุ่มของ
พระเอกหนุ่มมาตลอด ก็บอกให้พวกเขา รออยู่ที่นี้ก่อน ผู้จัดการ
ของของจินฮุนจึงตอบกลับไป

“ได้ครับ ไม่ทราบว่าคุณหนึ่งมีคาเฟ่บ้างไหมครับ”

“แน่นอนครับ เชิญด้านนั้นเลย”

ที่ทีมงานชายยิ้มตอบแล้วหายตัวไปที่อื่น ทีมของจงจินฮุน
ที่มีกันไม่ถึงสิบคนจึงตัดสินใจย้ายไปรอที่คาเฟ่ตามที่ทีมงาน
คนนั้นบอก

“คาร์ล!!! จะยอมแพ้แบบนี้จริงหรือคะ!!!”

จงจินฮุนสะดุ้งตกใจเสียงตะโกนของหญิงสาว
ชาวต่างชาติที่นั่งอยู่บนโซฟามุมหนึ่งของล็อบบี้ แล้วหันไปมอง
ตามเสียงนั้น

“เพ็งโตนูฟวีเฆอเทนปฏิสเศคค์ที่เดี่ยวเองไม่ใช่หรือ
คะ!!!”

ผู้หญิงคนนั้นมีผมสีดำ มองภาพรวมแล้วให้บรรยากาศ
เหมือนชาวตะวันออก แต่นัยน์ตาของเธอเป็นสีฟ้า

“...”

เสียงของหญิงสาวชาวต่างชาติทำให้จงจินฮุนหยุดเดิน
สายตาของเขามองไปยังคนกลุ่มนั้น ตอนนั้นเอง ชายหัวล้าน
ค่อนข้างมีอายุที่นั่งตรงข้ามกับเธอก็ถอนหายใจเสียงดัง

“เฮ้อ ลินดา เธอสัญญากับฉันแล้วไม่ใช่หรือไง ว่าถ้ามูฟวี่
เมาน์เทนปรกติเธอก็จะยอมตัดใจนะ”

“ตะ...แต่ว่า!”

“ช่วยไม่ได้หรอก ถึงจะน่าเสียดาย แต่ความจริงก็เป็น
แบบนี้แหละ หลังจากเอียน พ่อของเธอ เพื่อนของฉันตายไป ก็
ไม่มีบริษัทไหนยอมมาลงทุนอีก ไม่มีเงินแล้วจะถ่ายภาพยนตร์
ได้ยังไงล่ะ”

จงจินฮุนเองก็ไม่เข้าใจเช่นกันว่าทำไมเขาจะต้องมา
สนใจฟังบทสนทนาของสองคนนั้นด้วย

หญิงสาวยกมือสองข้างปิดใบหน้า แล้วกล่าวต่อ จงจินฮุน
ไม่อาจบอกได้ว่าเธอสังเกตเห็นเขาแล้วหรือยัง

“แต่ภาพยนตร์เรื่องนี้...เป็นภาพยนตร์ที่คุณพ่ออยาก
สร้างมากเลยนะคะ ฉันยอมแพ้ง่ายๆ แบบนี้ไม่ได้หรอก”

“ลินดา ไม่มีใครเขายอมลงทุนกับบริษัทภาพยนต์เล็กๆ
ที่ทำกำไรไม่ได้แบบพวกเราหรอกนะ เธอก็รู้ไม่ใช่หรือไง แล้ว
ภาพยนตร์เชิงศิลป์นี่ก็ขายไม่ได้ หลังจากที่คุณเอียนตายไป

ชื่อเสียงก็ถูกฝังไปกับเขาด้วย พวกเราเริ่มต้นใหม่ไม่ได้หรอกนะ...”

บรรยากาศเหมือนชายชรากำลังพยายามเกลี้ยกล่อมหญิงสาวรุ่นราวคราวลูก แต่เธอไม่ยอมมตัดใจง่าย ๆ

“แค่ที่เดียว! คาร์ล! ลองแวะไปถามอีกสักที่เถอะนะคะ!!!”

จงจินฮุนยืนกอดอกตั้งใจฟังบทสนทนาของทั้งสองโดยไม่รู้ตัว ขณะที่ชายหัวล้านชื่อคาร์ลซึ่งพยายามเกลี้ยกล่อมหญิงสาวถอนหายใจเฮือกใหญ่

“เฮ้อ ลินดา ก็ได้ ถ้าอย่างนั้นพวกเราลองไปงานเทศกาลภาพยนตร์นานาชาติเบอร์ลินกัน”

“เทศกาลภาพยนตร์นานาชาติเบอร์ลิน? ไปทำไมคะ”

“บริษัทลงทุนไง ฉันได้ยืนยันว่าอันโตนิโอจะมาร่วมงานเทศกาลภาพยนตร์นี้ด้วย พวกเราไปพยายามเกลี้ยกล่อมเขาเป็นครั้งสุดท้ายแล้วกัน”

เมื่อได้ยืนยันแบบนี้หญิงสาวชื่อลินดาก็กระเด็นตัวลุก

“ไปเตรียมตัวกันเถอะค่ะ!”

ชายหัวล้านลุกขึ้นช้าๆ พลังกล่าวกับหญิงสาว

“แต่ฉันมีเงื่อนไขนะ ถ้าคราวนี้เกลี้ยกล่อมอันโตนิโอไม่สำเร็จ เธอต้องตัดใจจากภาพยนตร์เรื่องนั้นได้แล้ว”

“...เข้าใจแล้วค่ะ”

“ถึงจะเป็นคำสั่งเสียของเอียน แต่พวกเราก็ต้องดูแลพนักงานที่เหลือด้วยเหมือนกัน”

จงจินฮุนจึงอยู่ฟังได้ถึงแค่นั้น แล้วเสียงของผู้จัดการก็ดังขึ้นจากข้างหลัง

“จินฮุน!!! ทำอะไรอยู่ตรงนั้นนะ!!!”

“ฮะ ไปเดี๋ยวนี้แหละ”

ชายหนุ่มบังเอิญสบตากับชายหัวล้านและหญิงสาวที่กำลังลุกจากโซฟาเข้าพอดี จงจินฮุนจึงโค้งศีรษะให้ทั้งสองเล็กน้อย แล้วหมุนตัวเดินจากมา

“จะเกาหลีหรือต่างประเทศ ปัญหาที่อยู่ที่เงินเหมือนกัน
หมดสินนะ”

จองจินฮุนเดินเข้าไปในคาเฟ่ รับอเมริกาโนเย็นมาถือไว้
และพึมพำกับตัวเอง

“งานเทศกาลภาพยนตร์นานาชาติเบอร์ลินนั่นเหรอ...
จะว่าไปรุ่นพี่คังจูฮยอกเองก็จะไปงานนั่นเหมือนกันนี่นา”

วันอังคารที่ 9 กุมภาพันธ์

วันต่อมา หลังจากที่คังจูฮยอกบินไปเยอรมนี สื่อใน
ประเทศก็ลงข่าวการเดินทางไปเบอร์ลินของผู้นำแห่งวอยซ์
โปรดักชันกันครีกโครม

[‘คังจูฮยอก’ เดินทางไปร่วมงานเทศกาลภาพยนตร์
นานาชาติเบอร์ลินครั้งที่ 70 / รูป]

[[สตาร์ is] คังจูฮยอก “งานเทศกาลภาพยนตร์นานาชาติ
เบอร์ลินครั้งนี้ไม่ได้ไปเล่นๆ” ชาวเน็ตตื่นเต้น]

[[งานเทศกาลภาพยนตร์] คังแมนพูดคุยกับกลุ่มแฟนคลับ
'แข็งแรงแง่และถึกทน' / รูป]

[ผู้กำกับชเวซอลชูและผู้กำกับรยูซองวอนได้รับเชิญให้
ไปร่วมประกวดในงานเทศกาลภาพยนตร์นานาชาติเบอร์ลิน / รูป]

ระหว่างนั้น เมล็ดพันธุ์ที่คังจูฮยอกหว่านเอาไว้ในประเทศ
ก็กำลังแตกหน่อออกเงย

“คุณเฮนาครับ ขอแบบเหมือนกำลังวางแผนอะไรอยู่อีก
นิดนะครับ! ส่วนคุณฮยอกอินแรงไปนิดหนึ่ง ช่วยปรับลงหน่อย!
เอาใหม่อีกครั้งนะครับ!”

“ค่ะ!”

“ได้ค่ะ”

กองถ่ายละครชายที่หายไป ซึ่งขาดจงบงเงินฮุนกับ
คิมแจอกที่เดินทางไปแอลเอ

“โตชูฮยอก? โตชูฮยอกคนนั้นหรือ”

“ใช่ ตกใจเลยใช่ไหมล่ะ ตอนแรกฉันก็ตกใจเหมือนกัน”

“ไม่สิ ทำไมจู้จู้ ผู้ชายคนนั้นถึงโผล่มาได้ล่ะ”

เฮนามาเป็นแขกรับเชิญพิเศษและกำลังเข้าฉากอยู่กับ
จองฮเยอินที่สวมหมวกทับผมตรงยาวอยู่ในกองถ่าย

“...คัต! โอเค! เยี่ยมมากครับ!!!”

“ขอบคุณค่ะ!!! ขอขอบคุณที่ทำงานหนักนะคะ!!!”

“ขอบคุณที่ทำงานหนัก พบกันเดือนหน้านะ...”

“จบแล้ว!!!”

“ฮ่าๆๆ เฮ้ย คยองซู! พูดให้ถูกหน่อย ต้องตะโกนว่า
ในที่สุดก็จบซีซั่นหนึ่งแล้ว! ต่างหากล่ะ”

“แต่จบก็คือจบไม่ใช่เหรอครับ”

การถ่ายทำซีซั่นหนึ่งจบลงไปเมื่อสักครู่ด้วยเสียงสั่งคัต
ของพีดีคิมแทอู

“เอาละๆ ทุกคนฟังทางนี้หน่อยครับ!!! พวกเราจะกลับมา
รวมตัวกันใหม่วันที่ 10 มีนาคมนะ! สถานที่กับเวลาเปิดกล้อง

ถ่ายซีซั่นสอง ทางทีมถ่ายทำจะติดต่อไปบอกอีกที!!! ระหว่างนี้ก็
ฟื้นฟูร่างกายเอาไว้ให้พร้อมด้วยนะครับ!”

การถ่ายทำละครขายที่หายตัวไป ซีซั่นหนึ่ง ซึ่งดำเนินการ
มาตลอดหกเดือน ได้ปิดกล้องไปเป็นที่เรียบร้อย

“พีดีจะเข้าห้องตัดต่อเลยใช่ไหมครับ”

“แน่นอน ตัดต่อเสร็จจะได้มาฟังความเห็นแต่ละฝ่ายหน่อย
ลำบากคุณฮเยอินแล้วนะครับ ไว้พบกันเดือนหน้า ขอขอบคุณ
คุณเฮนาด้วยนะครับที่มาเป็นแขกรับเชิญให้ ทั้งทีมงานก็ยุ่งอยู่แล้ว”

“ไม่เป็นไรเลยคะ! เรื่องแค่นี้เอง! ยังไงพวกเราก็ร่วมงาน
กันมาตั้งแต่ 28 สัปดาห์ดอกไม้บานในวังหลวงแล้วนะ!!!”

ถึงจะบอกว่าปิดกล้อง แต่ก็เพิ่งถ่ายทำเสร็จไปแค่ซีซั่น
หนึ่งเท่านั้น ยังเหลืองานครึ่งหลังอย่างตัดต่อและงานอื่นอีกเยอะ

แต่ก็ยังมีความโชคดียู่ และเรื่องโชคดีนั้นก็ดังออกมา
จากปากของจองฮเยอิน

“ได้ข่าวว่าตัดต่อเร็วมากเลยใช้ใหม่คะ สมกับเป็นคุณพีดีจริง ๆ ถ่ายทำไปตัดต่อไปได้ยังไงกันคะเนี่ย ได้หลับได้นอนบ้างหรือเปล่าคะ”

ต้องขอบคุณที่พีดีคิมแพญแบ่งเวลาว่างจากการถ่ายทำเอาไปใช้ตัดต่อละครมาโดยตลอด ละครของพวกเขาจึงตัดต่อเสร็จไปแล้วเกินห้าสิบเปอร์เซ็นต์

อีกด้านหนึ่ง ณ ฝ่ายละคร KBC

ฝ่ายละคร KBC ซึ่งเป็นผู้ที่จะได้ฉายละครชายที่หายตัวไป หัวหน้าฝ่ายฮงฮเยชู ผู้อำนวยการฝ่ายละคร และซีพีหลักกำลังประชุมกันอยู่

ซีพีหลักที่ตาตีเท่าเมลิตข้าวเป็นคนเปิดบทสนทนา

“ตอนนี้เดือนกุมภาพันธ์ เพื่อเวลาหน่อยสักสองเดือนประมาณเดือนเมษายนน่าจะกำลังดีนะครับ”

หัวหน้าฝ่ายฮงฮเยชูที่สวมเสื้อคอเต่าสีเบอร์กันดีถึงปลายคางสายหน้า

“อ๊วย ช้าไปหน่อยไหมคะ ได้ข่าวว่าช่วงเดือนมีนาคมมีคิวว่างนี่นา ขอตารางออกอากาศเป็นช่วงนั้นเลยไม่ได้หรือคะ”

“เร็วขนาดนั้นเลยหรือครับ!”

“อืม นี่เร็วแล้วหรือ วันนี้ทางกองถ่ายปิดกล้องซีซั่นแรกกันแล้วนะ และเราควรจะเร่งมือหน่อย จะได้กระตุ้นให้ทางนั้นกระวีกระวาดไล่ตามมาให้ทันสิคะ”

“ทางนั้นที่ว่าหมายถึง...SBC หรือครับ”

หัวหน้าฝ่ายฮงฮเยซูฉีกยิ้มตอบผู้อำนวยการฝ่ายละครที่ขมวดคิ้วจนหน้าผากขึ้นรอยย่นสามเส้น

“ทางโน้นฉายไปถ่ายไป ส่วนทางเราผลิตล่วงหน้า ยิ่งพวกเราเร่งมือเท่าไร ก็จะมีกอดตัน SBC ได้มากเท่านั้นคะ เราควรจะใช้ข้อได้เปรียบของการผลิตล่วงหน้าให้เต็มที่สิคะ”

“อืม”

ผู้อำนวยการฝ่ายละครกอดคอครางในลำคออย่างใช้ความคิด หัวหน้าฝ่ายฮงฮเยซูจึงโน้มตัวไปด้านหน้า ทำให้กลิ่นน้ำหอมบนตัวโชยพุ่ง

“และนี่เป็นข้อเสนอของท่านประธานค่ะ ตอนที่ออกอากาศ
วันแรก พวกเราจะ...”

จากนั้นหัวหน้าฝ่ายฮงฮเยชูก็อธิบายบางสิ่งที่คังจูฮยอก
ฝากมาให้ผู้อำนวยการและซีพีฝ่ายละครฟัง แล้วนัยน์ตาของทั้ง
สองคนพลันเบิกกว้าง

“ฮะ?! จริงหรือครับ”

“แต่ถ้าจะทำแบบนั้น แน่ใจว่าพร้อม...”

ด้านหัวหน้าฝ่ายฮงฮเยชูตอบอย่างสบายๆ

“พร้อมเหลือเฟือค่ะ เพราะพวกเราวางแผนมาตั้งแต่ก่อน
เริ่มถ่ายแล้ว ผู้อำนวยการคิดยังไงคะ ตกลงไหม”

ผู้อำนวยการฝ่ายละครหยุดคิดไปชั่วขณะ ก่อนจะบรรจบ
นิ้วโป้งกับนิ้วชี้เป็นสัญลักษณ์โอเคตอบหัวหน้าฝ่ายฮงฮเยชูด้วย
สีหน้ามีเลศนัย

“ตามนั้น ตกลงครับ เราจะออกอากาศช่วงต้นเดือน
มีนาคมตามแผน”

เป็นที่ยืนยันแน่นอนแล้วว่า ละครชายที่หายตัวไปจะ
ออกอากาศในช่วงต้นเดือนมีนาคม

บทที่ 308 เยอรรณี (6)

วันที่ 9 กุมภาพันธ์ ช่วงเช้า ณ เบอร์ลิน เยอรรณี

ขณะที่ทางเกาหลีเข้าสู่ช่วงปลาย ฝั่งเบอร์ลินเพิ่งจะเข้างานเทศกาลภาพยนตร์นานาชาติเบอร์ลินได้จัดงานแถลงข่าวอย่างเป็นทางการ และประกาศแผนงานกับรายชื่อกรรมการทั้งหมดคนไปเป็นที่เรียบร้อยแล้วเมื่อวันที่ 6 กุมภาพันธ์

กำหนดการงานเทศกาลภาพยนตร์อย่างเป็นทางการจะเริ่มต้นตั้งแต่วันที่ 9 เป็นต้นไป และจะจัดงานนานราวสิบวัน ถือเป็นงานใหญ่ซึ่งมีผู้เกี่ยวข้องกับแขกที่ได้รับเชิญจากสามสิบกว่าประเทศร่วมสองหมื่นคนมาร่วมงานในทุกปี

ด้วยเหตุนี้ การเดินพรมแดงซึ่งเป็นการเปิดตัวงานในวันที่ 9 หรือก็คือวันนี้ แค่ว่าโกลาหลคงใช้อธิบายงานนี้ได้ไม่มากพอ

“เฮ้!!! นาตาลี!!! นาตาลี!!!”

“ทิลดำ นาตาลี!!!”

งานพรมแดงบริเวณโรงภาพยนตร์หลัก Berlinale Palast สถานที่จัดงานเทศกาลภาพยนตร์นานาชาติเบอร์ลินมีขนาดใหญ่โตคนละระดับกับพรมแดงของเกาหลี และมีคนมาร่วมงานเยอะกว่ามาก บรรยากาศก็ต่างกันมากเช่นกัน

ผู้กำกับ นักแสดง และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องที่มาร่วมพิธีเปิดในวันนี้ดูมีอิสระมากกว่าจะอยู่ในกรอบของพิธีการ พวกเขาเดินพรมแดงความกว้างสองเลนถนนเหมือนเดินเล่นอยู่ในสวนสาธารณะ

“สวีเดน!!! สวีเดน!”

“เอริค!!! เฮ้! เอริค!!!”

“แอนนี่!!! แอนนี่!”

เหล่านักข่าวตะโกนเรียกชื่อพวกเขาทั้งหลายหลากหลายภาษาทั่วโลก

อาจเพราะภายในงานค่อนข้างเสียงดังวุ่นวายและไม่มีพิธีรีตองมากนัก ผู้กำกับฮอลลีวูดชื่อดังและดาราสฮอลลีวูดที่แค่อေးชื่อก็รู้จัก จึงเดินกันสบายอารมณ์เหมือนเดินอยู่บนท้องถนน

ส่วนนักข่าวก็ออกมาถ่ายรูปรกันถึงบนพรมแดงโดยไร้ซึ่งความเกรงใจ

ความดังกระหึ่มของเสียงเชียร์จากผู้ชมรอบๆ ก็คนละระดับกับเกาหลีเช่นกัน เพราะฝูงชนที่มาเกาะขอบติดรั้วรอบพรมแดงความกว้างประมาณห้าสิบเมตร มีจำนวนหลายร้อยไปจนถึงพันคน

“ว้าว...นี่อะไรกันเนี่ย”

“เอ่อ ขอโทษนะครับ ผมขอไปอ้วกก่อนได้ไหม”

“จู้จู้ ก็ปวดฉี่ขึ้นมาเลย”

ด้านกลุ่มคังจูฮยอกที่เพิ่งเดินทางมาถึงพิธีเปิดเมื่อสักครู่ ไม่ได้รู้สึกผ่อนคลายสักนิด แต่ละคนแข่งขาสันพับๆ เมื่อเจอกับบรรยากาศชวนตะลึงตรงหน้า

ไม่แปลกเลยที่พวกเขาจะตื่นตื้นตันกันขนาดนี้

เพราะพวกเขาจะต้องเดินฝ่าฝูงชนเกือบพันคนจากจุดนี้ไปจนถึงตำแหน่งที่มีสีแดงเหนือตัวอักษร **Berlinale Palast**

สี่เหลี่ยมบนตึกขนาดใหญ่อีกฟาก ซึ่งเป็นมาสดาของงานเทศกาล
ภาพยนตร์นานาชาติเบอร์ลิน

“ผู้ชายที่ถ่ายรูปรูปอยู่กับผู้ชมทางด้านนั้น...ใช่ไรอันหรือเปล่า”

“น่าจะใช่ละ ว้าว หน้าตาอย่างกับภาพซีจีเลย”

“เรเชล ลอเรนซ์? ผมทองตรงนั้นเรเชลไม่ใช่หรอ!!!”

ภายในงานเต็มไปด้วยดาราสอลลิวูดชื่อดังมากมายอย่าง
ที่ทีมถ่ายทำหนึ่งร้อยครั้ง ซึ่งมาเก็บภาพการเข้าร่วมงานเทศกาล
ภาพยนตร์ของทีมภาพยนตร์อิสระส่งเสียงตะโกน รวากับพวกเขา
โผล่มาที่ซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดใหญ่ที่จัดแสดงซูเปอร์สตาร์
ฮอลลีวูดวางไว้บนชั้นอย่างไรอย่างนั้น

นั่นหมายความว่า เวลาที่กลุ่มคังจูฮอกได้ก้าวขึ้นมายืน
อยู่บนสนามเดียวกับดาราสอลลิวูดชื่อดังเหล่านั้นกันแล้ว

“ไปกันเถอะครับ พวกเราต้องเข้าไปให้ถึงกลางงานก่อน
ประธานคณะกรรมการตัดสินจะประกาศเริ่มงานนะ”

คังจูฮอกในชุดทักซีโด้สั่งการทุกคนที่ยืนขาน้อย่าง
ผ่อนคลาย ชายหนุ่มยังคงนั่งได้อยู่ เพราะเขาเคยมาร่วมงาน

เทศกาลภาพยนตร์นานาชาติเบอร์ลิน และคุ้นเคยกับงานแบบนี้
แล้ว

กลุ่มของพวกเขามุ่งหน้าเดินตรงไปยังเวทีหลักของงาน
ระหว่างทางถึงจะเขินอยู่นิดหน่อย แต่ผู้กำกับชเวซอลชูกับ
ผู้กำกับรยูซองวอนก็โบกมือทักทายนักข่าวและผู้ชมชาวเกาหลีใต้
ที่บังเอิญพบกลางทาง และในที่สุดก็มาถึงหน้าทางเข้าโรงภาพยนตร์
Berlinale Palast ซึ่งมีจอโฆษณาขนาดใหญ่ติดตั้งเอาไว้ พร้อม
กับที่มีเสียงประกาศดังมาจากลำโพง

“งานเทศกาลภาพยนตร์นานาชาติเบอร์ลินครั้งที่ 70
เริ่มขึ้นแล้วครับ!”

งานเทศกาลภาพยนตร์ยาวสิบวันเต็มได้เริ่มขึ้นแล้ว

เช้าวันต่อมา ณ เบอร์ลิน เยอรมนี

เช้าวันต่อมาหลังจากงานเทศกาลภาพยนตร์นานาชาติ
เบอร์ลินได้ประกาศเริ่มต้นอย่างเป็นทางการ รอบโรงภาพยนตร์
Berlinale Palast ซึ่งเป็นสถานที่จัดพิธีเปิดและพิธีมอบรางวัล

กำลังฉายภาพยนตร์ที่ได้รับเชิญให้มาร่วมประกวด โดยแบ่ง
ออกเป็นหลายเซ็กชั่น

เซ็กชั่นของงานเทศกาลภาพยนตร์เบอร์ลินมีอยู่หลาย
ประเภท ทั้งการประกวดหลักที่ผู้กำกับชเวซอลชูและผู้กำกับ
รยูซองวอนได้รับเชิญ ภาพยนตร์สั้น พาราโนมา¹ ฟอรัม² และ
อื่นๆ โดยภาพยนตร์ที่ได้รับเลือกในแต่ละเซ็กชั่นนั้นก็ยังมีแยก
ย่อยออกไปอีกหลายแนว

ซึ่งตลอดสัปดาห์นี้ ผู้ชมที่ได้รับเชิญ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง
นักข่าว และนักแสดงทั้งหลาย ทุกคนสามารถเข้าไปรับชม
ภาพยนตร์จากหลายโรงภาพยนตร์รวมถึงโรงภาพยนตร์หลัก
Berlinale Palast ได้

“หัวหน้าฮวังครับ พวกเราไปดูเรื่องนี้กันเถอะ”

“...ตอนนี้เลยเหรอครับ”

---

¹ หมวดภาพยนตร์ในงานเทศกาลภาพยนตร์นานาชาติเบอร์ลิน เป็นหมวดเน้น
ภาพยนตร์ที่มีความกล้าหาญในการเล่าประเด็นทางสังคมที่เข้มข้น รวมถึง
ภาพยนตร์ที่มีความเกี่ยวข้องกับเพศต่างๆ

² หมวดภาพยนตร์ในงานเทศกาลภาพยนตร์นานาชาติเบอร์ลิน เป็นหมวดที่เน้น
ภาพยนตร์แนวทดลอง ทำทนายชนบเดิมๆ และมีความโดดเด่นด้านศิลปะ

“ใช่ครับ คู่แข่งของทีมภาพยนตร์อิสระน่าจะเป็นทางฝั่ง
ญี่ปุ่น เพราะฉะนั้นเราไปที่ Berlinale Palast กันดีกว่า”

ตอนนี้คังจુฮยอกกำลังลากหัวหน้าฮวังไปตระเวนดู
ภาพยนตร์อย่างบ้าคลั่งราวกับคนอดดูภาพยนตร์มานาน

“ไม่พักสัก...ห้าหน้าที่ก่อนเธอครับ”

วันนี้อากาศหนาวมาก คังจุฮยอกจึงสวมสวมเสื้อโค้ต
ตัวหนาทับเสื้อไหมพรมสีเทา ชายหนุ่มดูสนุกกับงานนี้มาก ส่วน
หัวหน้าฮวังที่สวมแพดดิ้งแบบบางไม่ใช่สุทเทเหมือนตอนเดินทาง
มา มีสีหน้าเหมือนจะตายอยู่แล้ว

“ไปกันครับ หัวหน้าฮวัง ทางนี้เลย”

ผู้กำกับชเวซอลซุกกับผู้กำกับบรูซของวอนจากทีมภาพยนตร์
อิสระที่ได้รับเชิญมาร่วมงาน ทำให้มีตารางงานอื่นที่ต้องไป
เข้าร่วม ส่วนทีมถ่ายทำหนึ่งร้อยครั้งก็ต้องเก็บภาพงานเทศกาล
ภาพยนตร์ จึงแยกย้ายกันไปคนละทาง

คังจุฮยอกกับหัวหน้าฮวังเลยมีเวลาส่วนตัวอย่างที่เราเห็น
ระหว่างทางชายหนุ่มพูดไปเรื่อยอย่างร่าเริง

“หัวหน้าอวังครับ ผมไม่ได้ดูภาพยนตร์เพราะชอบรอกนะ จริงๆ นะครับ ที่ดูก็มีเหตุผลทั้งนั้น เราต้องดูภาพยนตร์ที่ได้รับเชิญมาร่วมประกวดทั้งสิบเก้าเรื่องให้ครบก่อน ถึงจะเปรียบเทียบกับภาพยนตร์ของทีมภาพยนตร์อิสระได้ยังไงล่ะครับ”

“จะ...จะดูทั้งสิบเก้าเรื่องเลยหรือครับ”

“แน่นอนสิครับ อีกอย่างงานเทศกาลภาพยนตร์เนี่ย เขามีความนิยมต่างกันไปทุกปี เลยต้องมานั่งวิเคราะห์กันอีกว่า ผลงานที่ได้รับเชิญมาในแต่ละปีเป็นแนวไหน มีประเด็นอะไร ความต้องการเป็นยังไง สอดแทรกปัญหาทางสังคมไปจนถึงปัญหาระหว่างประเทศอะไรไว้บ้าง จะได้คาดการณ์เอาไว้เผื่อปีหน้า...”

คังจુยกถือถ้อยแผ่นพับไว้ในมือข้างหนึ่งพลาจอธิบายให้หัวหน้าอวังฟังเร็วและเร็วจนเกือบจะกลายเป็นการแรบปอยู่แล้ว ตลอดสิบวันนี้เขาตั้งใจจะตระเวนดูภาพยนตร์ให้ครบทุกเรื่อง

“อา ครับ อย่างนั้นหรือครับ อ้อ”

ด้านหัวหน้าอวังทำได้แค่ตอบรับคำชวนของชายหนุ่มที่
ตื่นเต้นกับงานนี้สุดๆ ไปตามเรื่องตามราว เหมือนเป็นเครื่องจักร
ที่มีหน้าที่แค่ตอบ เขามองไปยังถนนที่มีรั้วเหล็กกันฟุตบอลซึ่ง
เนืองแน่นไปด้วยฝูงชน

ในที่สุดหัวหน้าอวังก็ได้เปลี่ยนมาเป็นฝ่ายถามบ้าง

“ในรั้วเหล็กเป็นนักแสดงกับผู้เกี่ยวข้อง ส่วนนอกรั้วเป็น
ผู้ชมหรือครับ”

คงจะขอยกที่กำลังสับเท้าเดินอย่างคล่องแคล่วมองตาม
สายตาของหัวหน้าอวัง

“อ้อ”

ฝูงชนเกาะกลุ่มกันนอกรั้วเหล็กยกแผ่นพับกับโทรศัพท์
มือถือขึ้นโบกไม้โบกมือมาทางผู้คนด้านใน นักแสดงฮอลลีวูด
ที่เดินอยู่จึงหันไปถ่ายรูปรูปกับพวกเขา บางคนก็หยุดแจกจ่ายเช่น
บรรยากาศผ่อนคลายเป็นอันขาดเป็นกันเองนั้นเรียกรอยยิ้มให้
ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของชายหนุ่ม

“นอกรั้วคงเป็นพลเมืองหรือนักท่องเที่ยวที่มาชนกับ
งานเทศกาลภาพยนตร์พอดีนะคะ”

“บรรยากาศดูอิสระดีนะคะ”

“ไม่มีพิธีรีตองเลยใช่ไหมล่ะครับ นักแสดงฮอลลีวูดที่มาร่วมงานก็เหมือนมาพักผ่อนสัปดาห์ ช่างงานเทศกาลภาพยนตร์แบบนี้ไม่ว่าจะไปที่ไหน ก็มีโอกาสดูกระทบไหล่นักแสดงฮอลลีวูดกันเป็นปกติเลยละ”

ไม่ใช่แค่บริเวณนี้เท่านั้น แต่หมายถึงทั้งเมือง นี่คืองานเทศกาลอย่างแท้จริง ที่สำคัญคือคนที่นี่ไม่ค่อยมีใครรู้จักคังจูฮยอก ชายหนุ่มจึงเที่ยวชมงานได้อย่างสนุกสนาน

หลังจากนั้นสิบนาที

“อยู่ตรงนี่เอง”

คังจูฮยอกยืนยิ้มอยู่หน้าตึกขนาดใหญ่ที่ฉายภาพยนตร์
เข้าประกวดของเช็ทซ์นี่

“อา...ครับ”

หัวหน้าฮวังผืนยิ้มขณะเปิดประตูเข้าไปในตัวอาคาร บริเวณล็อบบี้เต็มไปด้วยกลุ่มนักข่าวและผู้เกี่ยวข้อง

“คนเยอะจังเลยนะครับ”

อย่างที่หัวหน้าฮวังว่ามา บริเวณนี้เต็มไปด้วยกลุ่มคนที่มองแล้วน่าจะเป็นผู้กำกับภาพยนตร์ที่ได้รับเชิญมา กำลังให้สัมภาษณ์กับนักข่าวกันอยู่

“วันแรกก็แบบนี้แหละ หัวหน้าฮวังตามผมมาทางนี้เลย ครับ”

คังจุกยอกยืนอ่านรายชื่อภาพยนตร์บนแผ่นพับอยู่หน้า โรงภาพยนตร์

“ไหนดูซิ มีเรื่องอะไรบ้าง...ครอบครัวโตเกียว งานเทศกาล ภาพยนตร์นานาชาติเบอร์ลินปีนี้เหมือนจะเน้นไปที่แนวคิด มนุษยนิยม...”

ตอนนั้นเอง

“คุณคังจุกยอก ใช้คุณคังจุกยอกหรือเปล่า”

เสียงชายชราชาวญี่ปุ่นดังขึ้นข้างหลัง คังจુฮยอกกับหัวหน้าฮวัง ทั้งสองคนหันหลังกลับไปหาต้นเสียง และบริเวณที่เสียงทักดังขึ้น ก็มีชายชราร่างเล็กคนหนึ่งยืนอยู่

อีกฝ่ายมีรูปร่างผอมแห้ง ริวรอยเต็มใบหน้า โหนกแก้ม นูนเล็กน้อย และผมสีขาวยาวปกคลุมทั้งหัว มองภาพรวมแล้วเหมือนจับเทพประจำภูเขามาสวมชุดสากล

ชายชรายิ้มจนรอยตีนกาขึ้นรอบดวงตา ยื่นมือออกมา ทักทายคังจุฮยอก

“ยังคิดอยู่เลยว่าใช่หรือเปล่า และก็ใช่จริงด้วย ฉันโทอุตะ นาโอะมุเนะ จาก F เลเบิลโปรดักชัน เคยได้ยื่นข้อเสนอบ้างไหม”

สีหน้าของหัวหน้าฮวังเปลี่ยนเป็นเคร่งเครียดทันทีที่ชื่อโทอุตะ นาโอะมุเนะดังออกมาจากปากของชายชรา แต่จะไม่ให้เขามีสีหน้าแบบนี้ก็คงไม่ได้

“อา”

เพราะชายชราตรงหน้าพวกเขาคนนี่คือโทอุตะ นาโอะมุเนะ ตัวการใหญ่ฝั่งญี่ปุ่น หรือประธานใหญ่ที่อ็อกซฟอร์ดใช้นั่นเอง คังจูกุยกจับมือกับโทอุตะ นาโอะมุเนะพรางมองไปรอบตัว

ไม่ไกลจากตรงนี้มีผู้กำกับชาวญี่ปุ่นกำลังให้นักข่าวสัมภาษณ์อยู่ แสดงว่าโทอุตะ นาโอะมุเนะเองก็ได้รับเชิญให้มาร่วมงานเทศกาลภาพยนตร์นานาชาติเบอร์ลินเหมือนพวกเขา

“ครับ F เลเบิลโปรดักชันจากญี่ปุ่น ชื่อเสียงโด่งดังขนาดนี้ ผมต้องรู้จักอยู่แล้ว ยินดีที่ได้พบนะครับ คังจูกุยกครับ”

คังจูกุยกเขย่ามือโทอุตะ นาโอะมุเนะพร้อมกับฉิกยิ้มที่ไม่อาจคาดเดาได้ว่าเจ้าตัวคิดอะไรอยู่ อีกฝ่ายหัวเราะเสียงดัง

“ฉันเองก็รู้จักคุณเหมือนกัน ที่ญี่ปุ่นคุณคังจูกุยกดังมากเลยนะ”

“แหม ผมไม่ได้ดังขนาดเป็นที่รู้จักไปถึงญี่ปุ่นหรอกครับ”

โทอุตะ นาโอะมุเนะ ตัวการของเหตุการณ์ทั้งหมด และเป็นบอสใหญ่ของฝ่ายร้ายผู้อยู่เบื้องหลังประธานอ็อกซฟอร์ด กำลังยืน

อยู่ตรงหน้าเขา ถ้าคังจูฮยอกจะเงี้ยวหมัดชกหน้าอีกฝ่าย ก็ไม่น่าแปลกใจเลยสักนิด แต่ชายหนุ่มยังคงสงบเยือกเย็น

“ไม่นึกเลยว่าตาเผ่าจะโผล่มาที่นี่ได้...แต่อยู่คู่ยาวนานคงไม่ดีแน่

คังจูฮยอกไม่จำเป็นต้องต่อความยาวสาวความยืดกับโทอุตะ นาโอะมุเนะที่บังเอิญได้พบหน้านอกกระดานที่เขาวางแผนเอาไว้ ไม่สิ ต้องบอกว่าเขาไม่มีความคิดจะพบโทอุตะ นาโอะมุเนะในเวลานี้มากกว่า

ไม่ว่าคังจูฮยอกจะคิดอย่างไร โทอุตะ นาโอะมุเนะก็ปล่อยมือจากชายหนุ่มแล้วชวนคุยต่อ

“ฮ่า ๆ อย่างนั้นเหรอ ว่าแต่ได้ข่าวว่าทางเกาหลีเองก็ส่งผลงานเข้าประกวดด้วยใช่ไหม แบบนี้คงได้เกิดศึกระหว่างญี่ปุ่นกับเกาหลีขึ้นในประเทศที่ไกลโพ้นอย่างไม่คาดคิดแล้วสิ”

คังจูฮยอกกระตุกยิ้มตัดจบบทสนทนาอย่างฉับไว

“ต้องรอดูภาพยนตร์ก่อนถึงจะบอกได้นะครับ แต่ผมไม่คิดว่าพวกเราจะแพ้หรอก ถ้าอย่างนั้นเอาไว้พบกันที่พีธีมอบรางวัลนะครับ”

แล้วคังจูฮยอกก็เดินหายเข้าไปในโรงภาพยนตร์ แต่สายตาของโทอุตะ นาโอะมุเนะยังคงมองไปยังบริเวณที่ชายหนุ่มหายตัวไป แววดาทอประกายวาวโรจน์ ร่องเหนื่อริมฝีปาก กระตุก ก่อนชายชราจะพูดประโยคถัดมา

“ทำไมไฉ่เวรนั้นถึงยังเชิดหน้าได้อยู่อีก”

โทอุตะ นาโอะมุเนะหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมากดโทร. ออกไปยังที่แห่งหนึ่ง ไม่นานเสียงผู้ชายก็ดังออกมา

“ครับ ท่านประธานใหญ่”

เวลาเดียวกัน ณ GM เอนเตอร์เทนเมนต์ ประเทศเกาหลี

เวลาประมาณห้าโมงเย็น ประธานอีคังซูโยนโทรศัพท์มือถือที่เพิ่งกดวางสายทิ้งลงบนโต๊ะทำงานอย่างไม่เบาแรงสักนิด

“ไอ้แก่นั่น... ไม่นึกเลยว่ามันจะไปเจอคังจุกยอกที่เบอร์ลิน”

ประธานอีคังซุกนึกถึงเสียงประธานใหญ่ที่เพิ่งคุยสายไป
เมื่อสักครู่

“เอาข้อมูลที่ฉันส่งให้ไปให้สื่อเขียนข่าวซะ แล้วเพิ่มคัง-
จุกยอกเข้าไปในรายชื่อลูกค้าฝั่งเกาหลีด้วย จะได้ใช้รายชื่อนี้
เล่นงานมัน จัดการให้เสร็จภายในสองสัปดาห์ล่ะ”

ประธานอีคังซุกขบฟันกรามแน่นขณะจ้องหน้าจอโน้ตบุ๊ก
ซึ่งมีหน้าข่าวฉบับร่างสำหรับส่งให้สื่อเอาไปโพสต์ลงเปิดค้าง
เอาไว้ด้วยสีหน้ากระหายเลือด

[นักเขียนมือทอง ‘ฮงฮเยซุก’ เคยถือปลั๊กของญี่ปุ่น?]

ประธานอีคังซุกจ้องข่าวฉบับนั้น และเมื่อเขาแนบไฟล์
ส่งอีเมลต่อไปยังที่หนึ่ง สิ่งนี้ก็จะไม่ใช่แค่ฉบับร่างอีกต่อไป และ
เมื่อผ่านไปสิบวินาที โทรศัพท์มือถือของเขาก็แผดเสียงดังขึ้น
อีกครั้ง ประธานอีคังซุกรีบสาย

“ครับ นักข่าวคิม”

“ท่านประธานครับ ที่เคยเกริ่นเอาไว้หมายถึงข่าวนี้หรือ
ครับ”

“ใช่ครับ”

“โอเคครับ งานนี้สนุกแน่”

ดี๊ด

ประธานอีคังซุวางแผนใช้ข่าวนี้ฉวยจังหวะเปิดศึกโจมตี
ระหว่างที่คังจુฮยอกไม่อยู่ในประเทศ เขาถอดเสื้อนอกออก
เหลือเพียงเสื้อกั๊กด้านในแล้วพูดขึ้นมา

“ผมก็ไม่อยากเล่นสกปรกแบบนี้ตอนที่คุณไม่อยู่หรอกนะ
แต่งานนี้ผมเองก็ช่วยอะไรไม่ได้จริงๆ คุณคังจุฮยอก”

ทว่ายังมีอีกเรื่องหนึ่งที่ประธานอีคังซุไม่รู้ และเขาจะ
ได้รู้ในตอนนี้นักข่าวคิมรับข่าวฉบับนั้นไปลงมือดำเนินการต่อตาม
แผนแล้ว

ณ สำนักข่าวแห่งหนึ่ง

“เยี่ยมไปเลย! ข่าวระดับนี้ต้องสนุกแน่ หัวหน้าบรรณาธิการหมูป่ายิ่งกระหายข่าวเด็ดอยู่ด้วย งานนี้ต้องถูกใจแน่นอน หึๆ”

นักข่าวสวมแวตดิ่งสีน้ำตาลคนนี้เป็นนักข่าวคิมที่เพิ่งวางสายจากประธานอีคังซูไปเมื่อสักครู่ เขาพรินต์อีเมลที่ได้รับมาจากประธาน GM เอนเตอร์เทนเมนต์ แล้ววิ่งไปยังห้องหัวหน้าบรรณาธิการฝ่ายข่าวบันเทิงด้วยความตื่นเต้น

“หัวหน้าบรรณาธิการครับ!!! ผมตกข่าวเด็ดมาได้!”

เสียงตะโกนของนักข่าวสวมแวตดิ่งสีน้ำตาลดังก้องไปทั่วห้องหัวหน้าบรรณาธิการฝ่ายข่าวบันเทิง แต่ไม่รู้เหตุใดปฏิกิริยาของคนเป็นหัวหน้ากลับไม่ได้ตื่นเต้นอย่างที่ควรเป็น

“ข่าวเด็ด? ข่าวอะไรล่ะ ไหนส่งมาดูซิ”

นักข่าวคิมส่งแฟ้มเอกสารให้หัวหน้าบรรณาธิการที่มองจากด้านข้างแล้วแอบคล้ายหมูป่าอยู่มากอย่างฮึกเหิม

หัวหน้าบรรณาธิการอ่านข่าวฉบับนั้นจบ ก็ผุดลุกขึ้น
ตะโกนเสียงดัง

“เฮ้ย!!! นักข่าวคิม นายบ้าไปแล้วหรือไง!!! ใ้อ้บ้านี่อยาก
ลากพวกเราไปช่วยกันหมดใช่ไหม!”

“...ครับ?”

“ตอนนี้อยู่ที่ไหนแล้ว ยังคิดจะปล่อยข่าวลือเหลวไหลแบบนี้
อีกเรอะ!!! เอาข่าวนี้มาจากไหน แน่ใจหรือเปล่าว่าเปิดเผยที่มา
ได้อย่างชัดเจนนะ!!!”

“เอ่อ ผมไม่สะดวกจะเปิดเผยที่มาครับ”

“ไอ้เวอร์นี่!!!”

พลัก!

หัวหน้าบรรณาธิการหุบปากเขวี้ยงกระดาษในมือลงพื้น

“หะ...หัวหน้าบรรณาธิการครับ นี่เป็นข่าวเด็ดได้เลยนะ
ครับ”

ปกติหัวหน้าบรรณาธิการคนนี้กระหายข่าวเด็ดเป็นอย่างมาก การที่อีกฝ่ายแสดงท่าทางเช่นนี้ ทำให้นักข่าวคิมมองด้วยแววตาไม่เข้าใจ ทว่าสิ่งที่ตั้งตามออกมาจากปากของหัวหน้าบรรณาธิการมีเพียงเสียงตวาดอย่างเกรี้ยวกราด

“หนวกหู! ถ้าจะเอาข่าวโคมลอยแบบนี้ไปลง ก็ใส่หัวไปเลย ไอ้เวร!!! คิดจะแต่จะต้องวอยซ์โปรดักชันด้วยข่าวไรที่มาแบบนี้เนี่ยนะ ต้องโง่ขนาดไหนกัน!”

ขณะที่ตวาดด่าลูกน้อง สายตาก็ไม่วายเหลือบมองประโยคที่เขียนด้วยลายมือตัวเองบนโต๊ะรีที่วางไว้บนโต๊ะ

‘ผู้กำกับขเวมยองฮุนเตรียมส่งผลงานเรื่องถัดไปเข้าสู่วงการฮอลลีวูด? งานนี้มีมหาเศรษฐีร่วมด้วย? ลงทุน? หรือหมายถึงตัวบทภาพยนตร์? ไม่ว่าจะเรื่องอะไรงานนี้จะเป็นโปรเจกต์ใหญ่แน่นอน’

เรื่องหนึ่งที่ประธานอีคังซูไม่เคยรู้มาก่อนก็คือ...

‘ที่มา หัวหน้าทีมประชาสัมพันธ์วอยซ์โปรดักชัน’

ไม่ว่าจะสำนักข่าวไหน คังจูฮยอกก็ได้วางหมากเอาไว้
หมดแล้ว

บทที่ 309 เยอรมนี (7)

วันพฤหัสบดีที่ 11 กุมภาพันธ์ ณ ห้องประชุม MV e&m
ประเทศเกาหลี

โอฮียอน กรรมการฝ่ายผลิต MV e&m กำลังประชุมกับ
กรรมการฝ่ายจัดจำหน่าย

“โปรเจกต์นี้ฉันได้รับมอบหมายให้เข้ามาดูแล
เพราะฉะนั้นต้องฟังที่ฉันสั่งนะคะ”

ฟังจากเนื้อหาบทสนทนาแล้ว ดูเหมือนว่าพวกเขากำลัง
ประชุมเกี่ยวกับการจัดซื้อแอนิเมชันที่โอฮียอนเคยเสนอใน
ที่ประชุมใหญ่ไปไม่นานก่อนหน้านี้

“รู้แล้วครับ ผมเองก็อยู่ในที่ประชุมเหมือนกัน จะไม่รู้
ได้ยังไงล่ะ แต่บอกแล้วไงครับว่าบรรยากาศตลาดแอนิเมชัน
ของญี่ปุ่นในตอนนี้ไม่ค่อยดีเท่าไร”

กรรมการฝ่ายผลิตโอฮียอนในวันนี้สวมเสื้อเชิ้ตคลุมทับด้วย
คาร์ดิแกนสีน้ำตาล และกำลังถูกกรรมการฝ่ายจัดจำหน่ายแย้ง
ความคิดเห็น

“แต่ถ้าพูดถึงแอนิเมชัน ไม่ว่าจะยังไงก็ต้องญี่ปุ่นไม่ใช่หรอ
คะ จะให้ไปซื้อจากประเทศอื่นก็คงไม่เข้าท่า ใครๆ ก็เลือกดู
แอนิเมชันของญี่ปุ่นกันทั้งนั้น ทางเราก็ต้องซื้อของทางนั้น
เข้ามาสิ”

“ก็ใช่ครับ แต่ช่วงนี้ทางนั้นค่อนข้าง...”

“ไม่ต้องเยอะก็ได้คะ เลือกรมาเรื่องเดียวก็พอ จะไปสนใจ
บรรยากาศตลาดทำไมกัน”

“...เฮ้อ จะบ้าตาย”

กรรมการฝ่ายจัดจำหน่ายขมวดคิ้วเมื่อพยายามอธิบาย
อย่างไร โอฮียอนก็ยืนกรานคำเดิม และต่อให้ไม่เห็นด้วยกับ
ความคิดเห็นนี้แค่ไหน เขาก็ขัดคำสั่งเบื้องบนไม่ได้อยู่ดี

สุดท้ายกรรมการฝ่ายจัดจำหน่ายก็ต้องยกธงขาวยอมแพ้

“โอเคครับ ผมเข้าใจแล้ว ยังไงผมจะลองซื้อแอนิเมชันที่
ใช้ได้มากที่สุดเข้ามาแล้วกัน แค่นี้พอใจแล้วใช่ไหมครับ”

“จะใช้ได้หรือไม่ได้ก็ไม่สำคัญหรอกค่ะ พวกเราต้องเน้น
ไปที่แอนิเมชันที่เข้าฉายชนกับวอยซ์โปรดักชันได้ก่อนจะมานั่ง
สนใจคุณภาพ ยังไงก็เน้นหาเรื่องที่ซื้อได้ทันการแล้วกันนะคะ
เข้าใจไหมคะ”

การจัดซื้อแอนิเมชันค่อนข้างซับซ้อน แต่กรรมการ
โอฮิยอนกลับพูดเหมือนเป็นเรื่องง่าย ทำให้กรรมการฝ่ายจัด
จำหน่ายได้แต่กัดฟันตอบ

“ก็บอกแล้วไงครับว่าเข้าใจแล้ว”

ห้านาทีต่อมา

“ทางฝั่งแอนิเมชันก็เสร็จเรียบร้อย”

โอฮิยอนเดินออกมาจากห้องประชุม แล้วหยิบโทรศัพท์
มือถือขึ้นมาเปิดเว็บไซต์ค้นหาคล้ายต้องการหาข่าวบางอย่าง
แต่หลังแตะมูมนั้นมูมนั้นบนหน้าข่าวบันเทิง เธอกลับหาข่าวที่
ต้องการไม่เจอ

โอฮียอนจึงขมวดคิ้วเล็กน้อย พึมพำกับตัวเอง

“อีคังซู...! ไหนบอกจะเล่นงานละครของคังจูฮยอกไง แล้วทำไมยังไม่มีข่าวอะไรอีกล่ะ”

สุดสัปดาห์

วันเสาร์ที่ 13 กุมภาพันธ์ *บัซกิ้ง* ยังคงรักษาเรตติ้งสิบแปดเปอร์เซ็นต์เอาไว้ได้อย่างต่อเนื่องแม้จะกลายเป็นรายการประจำไปแล้ว และวนกลับมาออกอากาศทั่วประเทศในวันนี้อีกครั้ง รายการในตอนนี้นำ*บัซกิ้ง* ยังพานักร้องไปร้องเพลงเปิดหมวกที่ต่างประเทศตามคอนเซ็ปต์ของรายการเหมือนเดิม ทว่า...

[[TV ประเด็นดัง] คอนเสิร์ตปีใหม่ในตัวอย่างรายการ '*บัซกิ้ง*' คอลแลปกับรายการวาไรตี้เพื่อนมุมน้องของช่อง SBC?]

[*บัซกิ้ง* จะจัดคอนเสิร์ตปีใหม่คอลแลปกับเพื่อนมุมน้อง ความคาดหวังของผู้ชม ↑]

คุณชอกชยอน พี่ดีหลักของบัสกิ้ง ทุ่มเทกกับคลิปตัวอย่าง
รายการตอนนี้อีก โไฮไลต์หลักงานแรกคือคอนเสิร์ตที่จะจัดขึ้น
ในวันเสาร์หน้า หรือก็คือวันที่ 20 กุมภาพันธ์

[คอนเสิร์ตปีใหม่คอลแลประหว่างบัสกิ้งกับเพื่อนมุ่มห้อง
หาซื้อตั๋วได้ที่ไหน?]

แค่โฆษณาคอนเสิร์ตปีใหม่ที่จะคอลแลกับรายการ
วาไรตี้เพื่อนมุ่มห้องเข้าไปให้เห็นแบบแวนๆ ในตัวอย่างรายการ
ก็กระตุ้นให้ผู้ชมตั้งหน้าตั้งตารอคอยคอนเสิร์ตนี้กันได้สำเร็จแล้ว

โไฮไลต์ที่สองคือการปรากฏตัวของเฮนากับชออารีใน
บัสกิ้ง

[ตัวอย่างรายการบัสกิ้ง ตั้งแต่โปรเจกต์คอนเสิร์ตปีใหม่
ไปจนถึงการปรากฏตัวของ BBBIgMusic นอหุบเบอร์ชื่อดังจาก
เมืองนอก!]

ปรุรุงเสริมเล็กน้อยด้วยข่าวการดูเ็ดกับ 'BBBIgMusic'
นอหุบเบอร์ชื่อดังจากต่างประเทศ ที่มีผู้ติดตามทั่วโลกเกือบ
สามสิบล้านแอ็กเคานต์

เรตติ้งของรายการว่าไรตี้เพื่อนมุมนุ่มห้องที่ฉายในวันอาทิตย์ ก็พลอยเพิ่มสูงขึ้นไปด้วย

[เพราะคอนเสิร์ตปีใหม่ที่ จะคอลแลปกับทีมบั๊สก็ง? เรตติ้งรายการเพื่อนมุมนุ่มห้องพุ่งไปถึง 24.7%!]

แน่นอนว่ารายการเพื่อนมุมนุ่มห้องในวันนี้ ก็ไม่ลืมที่จะ ปิดท้ายรายการด้วยการให้ดาราทลกประจำรายการกล่าวถึง คอนเสิร์ตปีใหม่ที่ จะคอลแลปกับทีมบั๊สก็ง คนละเล็กละน้อย

└ โห? โปรเจกต์คอนเสิร์ตปีใหม่กับทีมบั๊สก็ง?

└ โอ้...เพื่อนมุมนุ่ม สัปดาห์หน้าสนุกแน่!!!

└ อืม...จะพาดาราทลกกับผู้ประกาศไปทำอะไรใน คอนเสิร์ตล่ะ

└ เฮนา ซออาร์ี แทฮยอนน ยุนดูฮยอนน อีจองมี เข้าร่วมกันหมดนี่เลยหรอ

└ อ่า...บ้าเอ๊ย...แบบนี้คงต้องนั่งเฝ้าโน้ตบุ๊กรอกดบัตรแล้วสินะ

└ รายการเพื่อนมหมห้องยังอยู่อีกหรือ นึกว่ายุบไปแล้ว
ชะอีก

└ ยังไม่ยุบเพีย หน้าแกสิยุบ

└ เฮนากับซออารีก็เข้าใจได้อยู่นะ แต่เนี่ยคุณดูฮอนกับ
อีจองมีก็ขึ้นคอนเสิร์ตด้วยเธอ แบบนี้ราคาตัวได้แพงหูฉี่แน่

└ แพงแค่ไหนก็อยากไปค่า TT TT TT TT TT

เนื่องจากเป็นคอนเสิร์ตปีใหม่ที่มีการคอลแลปกับทีม
วาไรตี้อย่างไม่เคยปรากฏที่ไหนมาก่อน สาธารณชนจึงยิ่งคาดหวัง
กับคอนเสิร์ตครั้งนี้มาก

สุดสัปดาห์ผ่านพ้นไป และเช้าวันจันทร์ที่ 15 กุมภาพันธ์
ก็มาเยือน

ณ วอยซ์โปรดักชัน ย่านซัมซง

“โอ้ ทีมถ่ายทำกลุ่มนั้นคือนั้นใช่ไหม เพื่อนมหมห้อง”

“หืม? ไหน อ้อ! น่าจะใช้นะ บนกล้องมีสติ๊กเกอร์ SBC
แปะอยู่ด้วย”

พนักงานชายหญิงของวอยซ์โปรดักชันยื่นถือกาแฟ
คุยกันพลางมองทีมถ่ายทำรายการวาไรตี้ที่จู่ๆ ก็ปรากฏตัวขึ้น
บริเวณชั้นหนึ่ง พร้อมกับสต๊าฟกลุ่มใหญ่

“แต่สต๊าฟดูเยอะเกินกว่าจะตามถ่ายสมาชิกคนเดียวหรือ
เปล่า”

“วันนี้มีถ่ายคุณเฮนากับคุณอารีด้วยไง ก็คงเป็นสต๊าฟ
สำหรับสมาชิกสองคนละมัง”

“อ้อ อย่างนี้เอง งั้นวันนี้ก็มาถ่ายคุณเฮนากับคุณอารีที่
สำนักงานใหญ่ทั้งคู่เลยเหอ”

“ใช่ เวลาแบบนี้ก็ต้องถ่ายที่สำนักงานใหญ่อยู่แล้วสิ จะ
ให้ไปถ่ายที่สาขาหรือไง แล้วถ่ายคุณเฮนากับคุณอารีพร้อมกัน
ก็สะดวกต่อการเดินทางด้วย”

ทีมเพื่อนมุ่มห้องยกทีมกันมาเยี่ยมเยียนสำนักงานใหญ่
วอยซ์โปรดักชันทันทีที่ฟ้าของวันอาทิตย์สว่างไสว และเริ่ม

บันทึกภาพสำหรับนำไปฉายในตอนคอนเสิร์ตปีใหม่อีกอย่าง
เต็มรูปแบบ

แน่นอนว่างานนี้ต้องรีบหน่อย เพราะพวกเขาต้องฉาย
ขั้นตอนการคอลแลปคอนเสิร์ตในสัปดาห์นี้ ส่วนสัปดาห์ต่อไปก็
ฉายภาพงานคอนเสิร์ตที่จะจัดขึ้นในวันเสาร์ที่จะถึงนี้ต่อกันเลย
ตารางงานจึงแน่นไปทั้งสัปดาห์

บายวันเดียวกัน

[คอนเสิร์ตปีใหม่ที่คอลแลประหว่างบัสกิ้งกับเพื่อนมุ่มห้อง
เริ่มขายตั๋วตั้งแต่เวลาบ่ายสามเป็นต้นไป!]

คอนเสิร์ตปีใหม่ที่จัดขึ้นในวันเสาร์ที่ 20 กุมภาพันธ์นี้ก็
เปิดขายตั๋วอย่างเป็นทางการแล้ว

และห้านาทึหลังเริ่มขายตั๋ว

ครี๊ดดดด ครี๊ดดดด

โทรศัพท์มือถือของพีดีหลักรายการเพื่อนมุ่มห้องสั้นไม่
หยุด

“อืม ชงชยอน เตี่ยวบน้ทีกภาพทื่อวยช้โปรดักชันเสรีจ
แล้วพวกเราจะกลับไปทีสถานีนะ ยังงเตรียมประชุม...”

“รุ่นพีครับ!”

ผู้ช่วยพีดีตะโกนกลับมาอย่างร้อนรน

“ขายหมดแล้วครับ! หมดเกลี้ยงหนึ่งหมื่นห้าพันที่นึ่ง!”

“...ว่าเงนะ”

คอนเสิร์ตปีใหม่ขายตัวหมดเกลี้ยงภายในเวลาเพียงห้า
นาทื่อหลังเปิดขาย

เวลาเดียวกัน ณ ทีพักของคังจยอก เบอรลีน

ตอนนี้ทีเกาหลือได้เป็นเวลาห้าโมงเย็นแล้ว แต่ทาง
เบอรลีนเฟิ่งจะสิบโมงเช้า คังจยอกตื่นขึ้นมารับอรุณอยู่ใน
ห้องพักทีเบอรลีน และกำลังคุยโทรศัพท์ ไมลือ กำลังฟังรายงาน
จากฝั่งเกาหลือในชุดนอนสีฟ้า

“ขายหมดในห้านาทือ?”

“อ้อ ไม่ถึงห้านาทีเดียวซ้ำ นับกันจริงๆ ก็แค่สามนาที่เอง แต่ฉันก็ไม่รู้รายละเอียดหรอก ทางสถานีโทรทัศน์บอกมาอีกทีนะ”

ปลายสายคือหัวหน้าทีมประชาสัมพันธ์พัค

“ก็ดีแล้ว เตรียมข่าวประชาสัมพันธ์คอนเสิร์ตปีใหม่ตามที่คุณสั่งให้ตีด้วยล่ะ”

“แน่นอน ว่าแต่ท่านประธานจะกลับมาวันไหน”

“ฉันจะรอคอนเสิร์ตที่นั่นจบก่อนค่อยขึ้นเครื่องบิน ก็ น่าจะถึงเช้าวันอาทิตย์ที่ 21”

คังจુฮยอกตอบพลางยกกาแฟซึ่งทางที่พัคจัดเตรียมไว้ให้ ชื่นจิบเสียงดังชัด ขณะที่เสียงของหัวหน้าทีมพัคแปรเปลี่ยนเป็น เครื่องเคียดเล็กน้อย

“โอเค แล้วก็เรื่องความเคลื่อนไหวของกลุ่มที่ท่านประธานสั่งให้คอยจับตามองนะ”

“ลงมือแล้วเหอ”

“ใช่ เริ่มจากทาง MV e&m ก่อนนะ เหมือนว่าทางนั้นวางแผนจะซื้อแอนิเมชันกันแล้ว”

“ซื้อแอนิเมชัน?”

คงจួយอกยกขาขึ้นสลับเป็นนั่งไขว่ห้าง มือข้างหนึ่งยังคงถือแก้วกาแฟเอาไว้

“คงจะเอามาฉายชนกับวันเปิดตัวก่อนมรสุมจะมาของพวกเรานะสิ ขอแค่ได้แบ่งกลุ่มคนดูไปสักนิดก็ยังมี”

“มองรวมๆ ก็น่าจะตามนั้น แต่ปกติ MV e&m ก็ไม่ได้จัดจำหน่ายแอนิเมชันสักหน่อย แล้วจะซื้อเข้ามาตอนนี้ไม่กระชั้นชิดเกินไปหน่อยหรือไง”

“จริงของนาย เรื่องนี้มองยังไงก็ตั้งใจจะแก้แค้นกันชัดๆ แต่ฉันก็คาดการณเอาไว้แล้วแหละ”

เรื่องนี้จะว่าเป็นผลลัพธ์ที่สมควรเกิดขึ้นอยู่แล้วก็ได้ ทางฝั่งคงจួយอกหลอกพวกนั้นเรื่องเทรตนักแสดงหญิงยูแจอึนแล้วยังเป็นศัตรูกับฝ่ายจัดจำหน่ายอีก แต่เพราะคาดการณ์เอาไว้แล้ว คงจួយอกจึงสั่งให้คอยจับตาดู MV e&m เอาไว้ก่อน

ชายหนุ่มลดแก้วกาแฟในมือลงแล้วยกมือขึ้นลูบคาง

“อืม ใครเป็นคนดูแลงานนั้น”

“ยังไม่รู้เลย”

“โอฮียอนน่าจะลงมาเล่นเอง”

“โอฮียอน? ผู้หญิงคนนั้นไม่ใช่กรรมการฝ่ายผลิตหรือ
หรือ”

“ใช่ แต่ถึงโอฮียอนจะหาทางรอดจากพายุเลือดที่พัดไป
ทั่ว MV e&m มาได้ ก็ยังแขวนอยู่บนเส้นด้ายอยู่ดี ไหนจะศึก
ละครที่กำลังจะประชันกับพวกเราอีก ทางนั้นต้องดิ้นรนสุดชีวิต
อยู่แล้ว”

คังจูฮยอกคาดเดาอย่างสมเหตุสมผล หัวหน้าที่มพิคเอง
ก็เห็นด้วย

“หมายความว่าถ้าแอนิเมชันไปได้สวย โอฮียอนก็จะ
รักษาเก้าอี้เอาไว้ได้มันสินะ”

“คิดว่างั้นนะ แล้วสืบได้ไหมว่าทางนั้นจะซื้อแอนิเมชัน
จากที่ไหนเข้ามา ยุโรปหรืออเมริกา”

“ไม่ใช่ทางนั้น เหมือนจะซื้อจากฝั่งญี่ปุ่นนะ”

“ญี่ปุ่น?”

เสียงหัวเราะของคังจุกยอกดังไปถึงหัวหน้าทีมพักที่อยู่
คนละทวีป ทางนั้นจึงย้อนถามกลับมา

“ท่านประธาน? จู่ๆ หัวเราะทำไม”

คังจุกยอกหัวเราะอยู่ประมาณห้าวินาทีก็เงิบเสียงไป
แล้วเสยผมรอบหนึ่งก่อนจะกล่าวต่อ

“เปล่า ไม่มีอะไร ถ้าแอนิเมชันที่ MV e&m ซื้อเข้ามาเป็น
ของฝั่งญี่ปุ่น ก็ปล่อยไว้แบบนั้นแหละ เตี่ยวค้อยจัดการตอน
พวกนั้นลงมือก็ได้”

“ตอนพวกนั้นลงมือ?”

“อาฮะ แล้วอีกเรื่องว่าไง”

“อ้อ ประธานอีคังชูจาก GM เอนเตอร์เทนเมนต์ หน้าตาก็คือไม่น่าเป็นคนแบบนี้เลยนะ แต่ที่จริงหมอนี้เป็นพวกชอบเล่นสกปรกพอตัวเลยละ”

“ทำไม”

“ประธานอีคังชูส่งข่าวโคมลอยให้นักข่าวประจำสำนักข่าวที่ GM เอนเตอร์ใช้งานอยู่บ่อยๆ ว่านักเขียนหงสเยซุกไปก๊อปผลงานของคนอื่นมานะสิ ทั้งที่คอนเฟิร์มแหล่งที่มาไม่ได้ด้วยนะ”

คังจุกยอกแค้นหัวเราะเมื่อได้ยินคำว่าก๊อป

“ก๊อป? นี่เรื่องบ้าอะไรกันอีก”

“ใช่ไง ฉันก็ไม่รู้จะไปเอาข่าวนี้มาจากไหน แต่ฉันให้ข้อมูลกับหัวหน้าบรรณาธิการของที่นี่ตามที่ท่านประธานสั่งก็เลยขัดขวางเอาไว้ได้ทัน อีคังชูคนนี่ฉันว่าถ้าปล่อยทิ้งไว้ยาวนานอาจจะก่อเรื่องนำราคาฉุดขึ้นมาอีกก็ได้นะ”

“...เข้าใจแล้ว”

“โอเค นายต้องรอดกลับมานะ ท่านประธาน”

ติด

ปลายสายวางไปแล้ว คังจูฮยอกจึงวางโทรศัพท์มือถือลงบนโต๊ะ ยกแขนขึ้นกอดอกพูดกับตัวเองคนเดียว

“โทฮูตะ นาโอะมุเนะ ตาเม่านั้นเป็นคนสังสัยนะ”

คังจูฮยอกนึกถึงชายชราที่หน้าตาเหมือนเทพประจำภูเขาวงกตลับฝันที่นั่งไขว่ห้าง จมลงไปใ้ในภวังค์ความคิด

เราคาดการณ์ไว้แล้วว่าอีคังจูจะต้องลงมือ แต่นี่ก็เร็วเกินไป น่าจะเป็นเพราะต้นบังเอิญเจอกับโทฮูตะ นาโอะมุเนะที่นี่ และทางนั้นก็ไม่ได้คาดคิดว่าจะเจอเราเหมือนกัน

การพบกันอย่างเหนือความคาดหมายกับโทฮูตะ นาโอะมุเนะ

ประธานอีคังจูลงมือเร็วแบบนี้ ทำให้คังจูฮยอกตกอยู่ในสถานการณ์ที่ลำบากเล็กน้อย ชายหนุ่มกระดิกขาเป็นจังหวะ ครุ่นคิดอยู่สักพักก็ได้ข้อสรุป

“เริ่มหย่อนเบ็ดกันเลยดีไหมหนอ”

หลายชั่วโมงต่อมา ณ ประเทศเกาหลี กลางดึก

ประธานอีคังซุสวมเสื้อกั๊กสีเทา ถอดสูทตัวนอกทิ้งเอาไว้ และกำลังนั่งคุยโทรศัพท์กับใครบางคนอยู่ในห้องประธานบริษัท GM เอนเตอร์เทนเมนต์

“ปล่อยข่าวไม่ได้? ทำไมล่ะครับ”

“หัวหน้าบรรณาธิการหมาป่าเป็นบ้าอะไรขึ้นมาก็ไม่รู้นะสิครับ!”

ปลายสายที่กำลังคุยอยู่กับประธานอีคังซุพูดดังมากจนเสียงทะลุออกมาดังก้องไปทั่วห้องประธาน

“นักเขียนมือทองฮงฮเยซุกก็อปผลงานของนักเขียนชาวญี่ปุ่น นี่นะชาวเด็ดชัดๆ! ปกติถ้าเป็นชาวเด็ดระดับนี้ ต่อให้ต้องคุกเข่าอ้อนวอน หมูอ้วนนั่นก็ยอม! บัดซบ! ผมก็ไม่เข้าใจเหมือนกันครับว่าทำไมจู้จู้ ถึงกลายเป็นแบบนี้ไปได้ เฮ้อ จะให้ผมลองปล่อยผ่านช่องทางอื่นแทนไหมครับ”

“...ไม่เป็นไรครับ นั่นเป็นแค่ข่าวโคมลอย ถ้าปล่อยทางอื่น ผมกลัวฝั่งญี่ปุ่นจะเป็นฝ่ายโดนต่ำแทน หยุดเรื่องนี้ไปก่อน แล้วกันนะครับ”

“ครับ ๆ ยังไงก็ติดต่อหาผมได้ตลอดเลยนะครับ”

ติด

ประธานอัยการชุกตวงสายแล้วพิมพ์สั้น ๆ

“หัวหน้าบรรณาธิการคนนั้น ตอนที่เราเจอก็เป็นพวก กระจายข่าวเท็จจริง ๆ แล้วทำไมจู่ ๆ ถึงเปลี่ยนท่าทีได้ล่ะ... หรือคงจួយอกจะ... ไม่มีทาง ถ้าทำได้ก็ประหลาดเกินไปแล้ว”

ปัจจุบันคงจួយอกอยู่ที่เบอร์ลิน ประเทศเยอรมนี ต่อให้ เปิดช่องทางให้คนฝั่งเกาหลีติดต่อไปหาได้ตลอด ก็ไม่มีทาง รับมือกับเรื่องนี้ได้ทันทั่วทั้งที่แบบนี้อยู่ดี

ทว่า ตอนนี้เรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ก็เป็นไปแล้ว

“เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่เนี่ย”

ตอนนั้นเอง

ครืดดดด ครืดดดด

โทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนโต๊ะสันเสียงดังครืด ๆ
ประธานอีคังซูที่กำลังใช้ความคิดอย่างหนักจึงหยิบขึ้นมาดูว่า
ใครโทร.เข้ามา

“เวรเอ๊ย”

ประธานอีคังซูสบถออกมาทันทีที่เห็นหน้าจอ เพราะนั่น
เป็นชื่อของคังจูยอกที่เขากำลังนึกถึงอยู่พอดี ก่อนจะกด
รับสายแล้วกัดฟันพูด

“...ครับ ผมเอง”

“คุณอีคังซู ไม่สิ คุณอีแทพยอง เล่นสกปรกแบบนี้ไม่ดี
เลยนะครับ”

“...”

น้ำเสียงของคังจูยอกบ่งบอกอย่างชัดเจนว่าทางนั้นรู้ตัว
แล้วว่าโดนเขาโจมตี

“เอาเถอะครับ อยากทำอะไรก็ทำ แต่ผมโทร.มาเพราะมีข้อเสนอที่อยากจะตกลงกันหน่อย”

“ข้อเสนอ?”

“ครับ ข้อเสนอ ถ้าคุณยอมอยู่เงียบ ๆ หน่อยจนกว่าผมจะบินกลับไปเกาหลี ผมจะมอบข้อมูลลับสุดยอดให้”

ประธานอีคังซุคิดว่ากระตุกเล็กน้อย เพราะข้อเสนอของคังจูฮยอกมาพร้อมกับถ้อยคำเหินแสม เขาจึงตอบกึ่งตุกึ่งกลับ

“ถึงจะบอกว่าเป็นข้อมูลลับสุดยอด แต่ข้อมูลที่คุณคังจูฮยอกจะมอบให้ผมเนี่ย...”

คังจูฮยอกพูดแทรกขึ้นมา

“อย่างเช่น ตำแหน่งที่ตั้งโรงงานยาเสพติดที่ประธานใหญ่ของคุณเป็นเจ้าของ ข้อมูลประมาณนี้เป็นไงครับ”

โครม!

ประธานอีคังซุลุกพรวดทันทีที่ได้ยินคังจูฮยอกว่าแบบนั้น

“...ว่าไงนะ”

กลับมาที่ห้องพักของคังจูฮยอก เบอร์ลิน

คังจูฮยอกเพิ่งวางสายจากประธานอีคังซุ ชายหนุ่มกด
ยิ้มมุมปาก วางโทรศัพท์มือถือลงบนโต๊ะ

“ตกใจน่าดู”

ถึงจะคาดเดาเอาไว้แล้ว แต่ปฏิกริยาของประธานอีคังซุก็
ช่วยแก้เบื่อให้เขาได้ดีทีเดียว

“เร็วไปหน่อย แต่ไม่เป็นไรหรอก เอาละ หย่อนเบ็ดแล้ว
พอกลับไปเกาหลีคราวนี้ค่อย...”

ทันใดนั้นเอง

กริ่ง กริ่ง! กริ่ง กริ่ง! กริ่ง กริ่ง!

โทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนโต๊ะเริ่มแผดเสียงร้อง คัง-
จูฮยอกเดาว่าคงจะเป็นหัวหน้าทีมพักจากทีมประชาสัมพันธ์
เลยหยิบขึ้นมาอย่างไม่คิดอะไร

*070-1004-1009

คนที่โทร.เข้ามาไม่ใช่หัวหน้าทีมพัด แต่เป็นนวยซ์พิซซึ่ง
คังจูฮยอกพิมพ์ตาโต

“พิจารณา...เสร็จแล้วเหอ”

ว่าแล้วก็ได้รับสายโดยไม่รอช้า เสียงสดใสของผู้หญิงดัง
ออกมาจากโทรศัพท์มือถือของเขา

“สวัสดิ์ค่ะ คุณคังจูฮยอกเจ้าของระดับ ‘ซิลเวอร์’ ! ติดต่อ
จากทีมดูแลบริการแบบชำระเงินวีไอพีนะคะ!

“หากต้องการทำรายการต่อ กรุณากด 1 ค่ะ”

คังจูฮยอกกดหมายเลข 1 อย่างว่องไว

ติด

แล้วคีย์เวิร์ดก็ดังตามมา

“กรุณา ‘เลือก’ คีย์เวิร์ดหัวข้อที่คุณต้องการฟังค่ะ!

“กด 1 ‘เซ็ค’

“ฟังซ้ำอีกครั้ง กรุณากดเครื่องหมาย # ค่ะ”

คีย์เวิร์ดมีเพียงคำว่า ‘เช็ค’ ซ้ำเดียว

บทที่ 310 เยอรมัน (8)

คังจูฮยอกที่รับสายวอยซ์พีชซึ่งอยู่ในห้องพักพิมพ์ออกมา
หลังได้ฟังคีย์เวิร์ดคำนั้น

“เช็ค?”

ไม่ว่าจะสมัยอัปเดตจากบริการฟรีเป็นระดับบรอนซ์
หรือระดับบรอนซ์เป็นซิลเวอร์ คีย์เวิร์ดที่ได้รับหลังการพิจารณา
เสร็จสิ้น ก็มีแต่คีย์เวิร์ดที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยกระดับเสมอ

ทว่าคราวนี้เป็นคำว่า ‘เช็ค’

เขาเอียงศีรษะด้วยความสงสัย แต่ก็กดเลือกคีย์เวิร์ด
หมายเลข 1 ‘เช็ค’

ติด

เสียงปุ่มกดที่คุ้นเคยดังขึ้น และเสียงแหลมของผู้หญิงก็
ดังตามมา

“เลือกได้ยอดเยี่ยม! คีย์เวิร์ดที่คุณค้างจุกยื่นออกเลือกคือ ‘เซ็ค’ ค่ะ!”

“การพิจารณาบริการแบบชำระเงินวีไอพีของคุณค้างจุกยื่นออกเจ้าของระดับซิลเวอร์ ได้เสร็จสมบูรณ์ไปเมื่อสักครู่นี้แล้วค่ะ”

“ยินดีด้วยค่ะ! ผลการพิจารณาบริการแบบชำระเงินวีไอพีจากเปอร์เซ็นต์ความสำเร็จในการใช้ข้อมูลคีย์เวิร์ดของคุณค้างจุกยื่นออกนั้น ได้ข้อสรุปว่าผ่านค่ะ! ส่วนระดับของบริการแบบชำระเงินวีไอพีที่ได้รับ จะพิจารณาอีกครั้งหลังชำระค่าเลื่อนระดับจำนวนหนึ่งหมื่นล้านวอน ด้วย ‘เซ็ค’ ค่ะ สำหรับรายละเอียดกรุณาตรวจสอบจากพัสดุหน้าบ้านหลังเดินทางกลับประเทศนะค่ะ!”

“โปรดเตรียมเงินหนึ่งหมื่นล้านในรูปแบบของ ‘เซ็ค’ ด้วยนะค่ะ!”

ติด

เมื่อเสียงแหลมของผู้หญิงที่พูดความต้องการของตัวเองอยู่ฝ่ายเดียวจบลง วอยซ์พีชซึ่งก็ตัดสายทิ้งอย่างไร้เยื่อใยตามเคย ทิ้งให้ค้างจุกยื่นออกนั่งพึมพำอยู่คนเดียว

“...หมิ่นล้าน”

ค่าธรรมเนียมการพิจารณาระดับซิลเวอร์อยู่ที่ร้อยล้าน ค่าเลื่อนระดับอยู่ที่พันล้าน เขาไม่รู้ว่าบริการแบบชำระเงินวีไอพี คืออะไรกันแน่ แต่แค่ค่าเลื่อนระดับอย่างเดียวก็ปาไปสิบเท่าตัว ที่หนึ่งหมื่นล้านแล้ว

“ไม่ใช่ว่าจะเตรียมให้ไม่ได้หรอกนะ แต่ถ้ารอบนี้หมิ่นล้าน รอบหน้าจะเรียกเท่าไหร่เนี่ย”

คังจુฮยอกแค้นหัวเราะ ราคาของวอยซ์พีชซึ่งพุ่งสูงจนเขากลับ แถมจ่ายไปแล้วก็ยังไม่รู้ด้วยนะว่าจะได้เป็นเจ้าของระดับไหนในบริการแบบชำระเงินวีไอพี

ตอนนี้เขาเป็นเจ้าของระดับซิลเวอร์ แต่บริการแบบชำระเงินวีไอพีแบ่งออกเป็นอีกหลายระดับ สุดท้ายแล้วจะได้เป็นเจ้าของระดับไหน คังจุฮยอกก็ไม่อาจรู้ได้

“ทางนั้นพูดชัดเจนเลยว่าหลังกลับประเทศ แสดงว่าพวกนี้รู้ว่าตอนนี้เราอยู่ที่เยอรมนี”

คังจูฮยอกไม่ได้แปลกใจ เขามีลางสังหรณ์อยู่แล้วว่า วอยซ์พิชซึ่งจะต้องรู้เรื่องที่เขาเดินทางมาเบอร์ลิน ไมสิ มันใจเลยว่าจะต้องรู้แน่นอน

อย่างไรก็ตาม เรื่องนี้มีเพียงคำตอบเดียว

“กลับไปถึงบูบ คงต้องแวะไปธนาคารก่อนเลย”

เขาต้องเตรียม ‘เช็ค’ จำนวนหมื่นล้านเอาไว้ให้พร้อม

**วันอังคารที่ 16 กุมภาพันธ์ ณ กองถ่ายภาพยนตร์มรสุม
เกาหลีใต้**

ภาพยนตร์มรสุมถ่ายทำไปได้ประมาณสามสิบเปอร์เซ็นต์ของตารางงานที่วางเอาไว้แล้ว และตอนนี้ก็เป็นเวลาพักเที่ยง

ผู้กำกับคิมซัมบงกำลังเช็คมอนิเตอร์หลังเฟิงถ่ายซีนที่แปดสิบสองเสร็จไปหมดๆ ปากที่มีริ้วรอยตามวัยหันไปพูดกับผู้ช่วยผู้กำกับที่อายุประมาณสี่สิบกว่าปี

“พักกินข้าวเที่ยงกันสักหนึ่งชั่วโมง แล้วค่อยถ่ายต่อเถอะ”

“ครับ!”

ที่นี่คือฮับซอน สตูดิโอถ่ายภาพยนตร์ในจังหวัดขอนแก่น
วันนี้เป็นการถ่ายฉากตึกที่อยู่ในช่วงสงคราม สภาพจึงดูไม่ดีเท่าไร
บางตึกพังไปกว่าครึ่ง บางตึกก็เหลือแค่โครงประมาณสิบห้าหลัง

“ตอนนี้เที่ยงห้านาทิตี่!!! พักกินมือเที่ยงแล้วกลับมารวมตัว
กันตอนบ่ายโมงสิบนาทิตี่นะครับ!!! ทุกคนกินข้าวให้ร่อนนะ
ครับ!!!”

ผู้ช่วยผู้กำกับตะโกนให้สัญญาณพักเที่ยงกับทุกคนใน
กองถ่าย พวกเขาจึงพากันไปยังบริเวณที่ผู้ดทรักขนาดห้าตัน
จอดรออยู่รอบนอกของกองถ่าย ซึ่งมีป้ายผ้าค่อนข้างยาวแขวน
เอาไว้ด้านข้าง

‘ภาพยนตร์มรสุม ไฟดิ่ง! / วอยซ์โปรดักชั่น’

ผู้ดทรักขนาดห้าตันคันนี้ทางวอยซ์โปรดักชั่นจัดแจงส่ง
มาเลี้ยงอาหารกองถ่าย ด้านหน้ามีอาหารหลากหลายเมนูวาง
เรียงรายเหมือนบุฟเฟต์ ไกลกันมีเก้าอี้กับโต๊ะพลาสติกวางตั้ง
เอาไว้เสร็จสรรพ รอแค่ยกอาหารมานั่งกินเท่านั้น

“โห น่าอ่อยแฮะ!”

“เอาละๆ! รีบไปต่อแถวกันเถอะ! แถวยาวแล้วนั่น!!!”

ทุกคนวิ่งไปต่อแถวยาวอยู่หน้าฟู้ดทรัคตั้งแต่สตาฟฟ์นักแสดง

เอกซ์ตราหญิงห้าคนนั่งจับกลุ่มคุยกันอยู่เกือบริมสุดของโต๊ะและเก้าอี้ที่ตั้งห่างออกมาไม่ไกลจากฟู้ดทรัค

“น่าอิจฉาๆ”

“นั่นสิคะ เมื่อไหร่จะมีคนส่งฟู้ดทรัคมาให้ฉันแบบนี้บ้างน้า”

“เฮ้? คุณฮี้จองไม่ได้มาทำพาร์ตีโตม์เฉยๆ หรือหรือคะ นี่ยากเป็นนักแสดงจริงๆ เหรอ”

เอกซ์ตราหญิงทั้งห้าจัดชุดฮันบกที่สวมอยู่ให้เรียบร้อย วางคิมบับกับแซนด์วิชที่ได้รับมาจากบริษัทจ้างงานลงบนโต๊ะแล้วนั่งลง

“ค่ะ...ฉันอยากเป็นนักแสดง แต่บทตัวประกอบยังแคสต์ไม่ผ่าน เลยได้แต่เล่นเป็นเอกซ์ตรี้าแบบนี้ ทั้งที่ก็พยายามแล้วนะ แต่ไปไม่ได้ไม่สวยเลยค่ะ”

“นั่นสินะ วงการนี้ไม่มีอะไรง่ายเลย”

หญิงสาวร่างเล็กอายุประมาณยี่สิบปีชะเง้อคอมองคังฮาจินกับฮาจองฮุนที่กำลังคุยกันอยู่หน้าฟู้ดทรัค

“เฮ้อ อยากเข้าตาคังจูฮยอกบ้างจัง!!! รู้เรื่องนั้นใหม่คะ ช่วงนี้พวกที่เรียนการแสดงที่โรงเรียนสอนการแสดงนะ คอยวิเคราะห์ความเคลื่อนไหวของคังจูฮยอกกันตลอดเลย”

“ทำไมล่ะคะ”

“ก็เผื่อจะไปเข้าตาคังจูฮยอกบ้างยังไงล่ะ ขอเพียงเข้าตาเขา ต่อให้เป็นหน้าใหม่ ก็ดังเป็นพลุแตกได้ทันที”

หญิงสาวถักเปียเดี่ยวมัดคิมบับใส่ปากพลางหันหน้ามองตามสายตาคังฮาจินไปที่ฟู้ดทรัคคันเดียวกัน

“จริงของเธอ คังฮาจินเองก็ได้คังจูฮยอกช่วยผลักดันจนได้รับรางวัลนักแสดงหน้าใหม่ แถมปีที่แล้วก็ได้รับรางวัล

นักแสดงนำหญิงต่อกันเลย ว่าแต่คังฮาจินดูเป็นชานิดหน่อยนะ
ว่าไหม”

เมื่อเธอคนนี้เปิดประเด็น คนอื่นที่เหลือก็ร่วมวงเม้าท์กัน
อย่างไร

“ใช่ๆ เมื่อกี้ฉันเห็นคนทักทายคังฮาจิน แต่ทางนั้นตอบ
แบบเย็นชาสุดๆ เลยค่ะ ถึงจะสวยมากก็เถอะ”

“อาจจะแค่เป็นคนพูดน้อยหรือเปล่า”

“งั้นเหรอ ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน”

ขณะนั่นเอง

“เฮ้ย!!! มากินข้าวกันตรงนี้ได้ยังไง!!! ยังไม่รีบย้ายไปที่อื่น
อีก!!! โอ้ย จะบ้าตาย”

หัวหน้าทีมงานจากบริษัทเอกซ์ตราตวาดกลุ่มสาวๆ ที่นั่ง
ล้อมวงกินข้าวกันอยู่

“ตรงนี้มีไว้ให้นักแสดงกับสต๊าฟกินข้าว!!! พวกเขาต้อง
ไปกินตรงโน้น!!! โน่น เห็นที่คนอื่น ๆ นั่งกินข้างตึกนั้นไหม รีบ
ไปเลยนะ! ให้ไว!”

หัวหน้าทีมงานบริษัทเอกซ์ตราตวาดเสียงดังจนพุง
กระเพื่อม

“โอ๊ย! รู้แล้วค่ะ บอกกันดี ๆ ก็ได้ ทำไมต้องตะคอกด้วย
ล่ะคะ!”

“นั่นสิ! หมดอารมณ์กินกันพอดี”

“ว่าไงนะ! เอ้อ พวกเขาไม่รู้จักเจียมตัวเองบ้างเลยนะ มี
ที่ไหนเขาให้เอกซ์ตรานั่งกินข้าวร่วมวงกับนักแสดงบ้าง”

เสียงต่ำของผู้หญิงคนหนึ่งดังแทรกขึ้นมากลางวงสนทนา

“ขอนั่งด้วยคนได้ไหมคะ”

ด้วยเหตุนี้ สายตาของทุกคนจึงไปรวมกันอยู่ที่จุดเดียว

คังฮาจินในชุดกระโปรงผ้าสีดำกับเสื้อคลุมฮันบกเก่าจน
ขาดรุ่งริ่งถือถาดอาหารยืนอยู่ตรงนั้น

หัวหน้าทีมงานบริษัทเอกซ์ตราหน้าแดงก่ำ

“ฮะ เอ่อ! พวกเราทีมเอกซ์ตราต้องไปกินทางด้านโน้น”

“เอ๋? เหรอคะ นั่นฉันไปกินทางนั้นด้วยดีกว่า ไปกันคะ”

คังฮาจินตอบแล้วก็เดินนำเอกซ์ตราหญิงทั้งหลายคนไป ถึงจะงุนงงแต่พวกเธอก็ถืออาหารลุกเดินตามนักแสดงสาวไป

“พี่คะ ตรงนั้นมีอะไรติดอยู่แน่นะ”

“คะ? ตรงไหน”

“ตรงนั้นคะ ตรงนั้น”

คังฮาจินเดินไปจนถึงบริเวณที่เหล่าเอกซ์ตรานั่งจับกลุ่มกินข้าวกันอยู่ ทั้งยังช่วยหยิบสาหร่ายที่เลอะมุมปากของเอกซ์ตราข้างตัวออกให้ด้วย จากนั้นเธอก็นั่งกับกลุ่มเอกซ์ตราได้อย่างกลมกลืน และเหตุการณ์น่าสนุกก็บังเกิด

“เฮ้ย เธอไปนั่งทำอะไรตรงนั้นนะ”

“กินข้าวคะ”

“รู้แล้ว ฉันหมายถึงทำไมไปนั่งกินข้าวตรงนั้น”

“อยากนั่งเมาท์ค่ะ”

หลังคังฮาจินนั่งลงตรงนั้น จากนั้นฮาจองฮุนก็มานั่งร่วมวงด้วยอีกคน

“อู๊ย รุ่นพี่จองฮุนทำไมไปนั่งกินตรงนั้นล่ะ”

“ว่าจะมานั่งเมาท์สักหน่อย”

“จริงเหรอ งั้นฉันขอที่นั่งด้วยคนนะ”

“ตามสบายเลย”

เหล่านักแสดงภาพยนตร์ *มรสุม* ไม่ว่าจะนักแสดงนำหรือนักแสดงสมทบ ก็เมินเฉยที่นั่งที่ถูกจัดเอาไว้ให้ และย้ายมานั่งรวมกลุ่มกับคังฮาจินที่นั่งรวมอยู่กับเอกซ์ตราทั้งหมด

“ทำไมไปนั่งกินตรงนั้นทั้งหมดเลยล่ะ มีอะไรกันเหรอ”

“เซฮี เธอก็มานั่งกินด้วยกันสิ!”

หากมองจากไกลๆ จะเห็นเป็นภาพเพื่อนฝูงออกมานั่ง
กินข้าวกลางวันกันอยู่บนพื้น

“โอ้ว”

ภาพนั้นเรียกรอยยิ้มผุดขึ้นบนมุมปากของผู้กำกับคิม-
ซัมบงที่เพิ่งจะกินข้าวกลางวันเสร็จ และนั่งเฝ้าทางมองคังฮาจิน
อยู่หน้ามอนิเตอร์

“เพราะเป็นเด็กในสังกัดของคังจูฮยอกหรือไงนะ ถึงได้โต
มาเป็นเด็กดีขนาดนี้ นักแสดงจะต้องแบบนี้สิ”

ช่วงเวลาพักเที่ยงแสนสุขถูกขัดจังหวะด้วยเสียงตะโกน
ของผู้ช่วยผู้กำกับคนเดิม

“เออละ!!! อีกสิบนาที่จะเริ่มถ่ายกันต่อนะครับ!!!”

คังฮาจินลุกขึ้นจากที่นั่ง บอกลากลุ่มเอกซ์ตร้า ฮาจองฮุน
จึงเดินตามหลังหญิงสาวแล้วก็โพล่งถาม

“นี่ เธอทำแบบนี้เพื่อสร้างภาพเธอ”

คังฮาจินทำหน้างง หญิงสาวเอียงศีรษะตอบ

“สร้างภาพเธอคะ เปล่าละ ท่านประธานของพวกเรา
สอนว่าจะเอกซ์ตรีหรือตัวประกอบ ก็เป็นนักแสดงด้วยกัน
ทั้งนั้น และมีเรื่องให้เรียนรู้จากพวกเขามากมาย ฉันก็เลยขอไป
ร่วมวงกินด้วยนะคะ”

สายตาพลันมองไปเห็นหัวหน้าทีมงานเอกซ์ตรีร่างอวบ
อ้วนเข้าพอดี คังฮาจินเดินไปหยุดอยู่ตรงหน้าอีกฝ่าย

“คุณหัวหน้าทีมงานคะ”

“ครับ?”

“ฉันอยากกินมือเย็นด้วยกันกับทุกคน ขอ ‘ร่วมวง’ ด้วย
ได้ใช่ไหมคะ”

หัวหน้าทีมงานเอกซ์ตรีรีบตอบ ‘ได้ครับจ้ะ’ แล้วเดินไป
ทางอื่นด้วยใบหน้าแดงก่ำ ฮาจองฮุนขำก้ำก้อยอย่างไม่คิดปิดบัง
พลางขยับขึ้นมาเดินข้างหญิงสาว

“นี่ ใ้เรียนรู้ล่ะก็ได้อยู่หรอก แต่ช่วยอย่าเลียนแบบนิสัย
แหย่ๆ จากประธานของพวกเธอมาเลย”

คังฮาจินเอียงศีรษะง

“ท่านประธานของพวกเรานิสัยแยตรงไหนคะ ดื่อกจะ
ตายไป”

ผู้ช่วยผู้กำกับวิ่งผ่านคังฮาจินไปหอบแฮกอยู่หน้าผู้กำกับ
คิมซัมบง

“ผู้กำกับครับ! เตรียมการพร้อมแล้วครับ”

“โอเค”

ผู้กำกับคิมซัมบงตอบรับสั้น ๆ สายตาจ้องผู้ตกรัก
คันใหญ่ ผู้ช่วยผู้กำกับเห็นดังนั้นก็ยิ้ม

“สมกับเป็นนักลงทุนใหญ่เลยนะครับ เลี้ยงดูกองถ่าย
คนละระดับเลย ได้ยินว่าผู้ตกรักจะอยู่ยาวยันตึกเลยครับ”

ผู้กำกับคิมซัมบงยิ้มตอบอย่างมีเลศนัย

“นายมองว่านั่นคือการเลี้ยงดูอย่างดีเหรอ”

“ครับ? อ่า ใช่ครับ”

“นี่เหรอ แต่ฉันมองว่าเจ้าคงจุกฮอกกำลังสั่งพวกเราเป็น
นัยว่า ‘รีบถ่ายภาพยนตร์ให้จบซะ!’ มากกว่านะ”

“อา...”

ผู้กำกับคิมซัมบงทิ้งตัวนั่งลงบนเก้าอี้ผู้กำกับพร้อมกับ
หัวเราะเสียงดัง

“สั่งให้รีบถ่าย นั่นก็ต้องรีบถ่ายตามใจนักลงทุนใหญ่กัน
หน่อย”

ระหว่างที่คังจูฮยอกยุ่งอยู่กับตารางงานเทศกาลภาพยนตร์
นานาชาติเบอร์ลิน เวลาที่เกาหลีใต้ก็ผ่านไปอย่างรวดเร็ว ทุก
งานดำเนินไปอย่างฉับไว

เริ่มจากละครขายที่หายตัวไป ซึ่งสัปดาห์ก่อนเพิ่งปิด
กล้องถ่ายทำซีซั่นหนึ่งไปหมาดๆ พีดีคิมแทอูซังตัวเองอยู่ใน
ห้องตัดต่ออย่างที่ทุกคนรู้จักกัน

“คัตนี่น่าจะต้องใส่ดนตรีประกอบ”

การตัดต่อละครจะให้ความรู้สึกคนละแบบกับภาพยนตร์
เนื่องจากละครมีทั้งหมดสิบหกตอน แต่ละตอนความยาวเกือบ

แปดสิบนาที ปริมาณการตัดต่อจึงเหมือนกับตัดต่อภาพยนตร์
สิบหกเรื่อง

“ต้องใช้เพลงอื่น เพลงนี้เด่นเกินไป”

ยังดีที่พีดีคิมแทอูถ่ายทำสลับกับตัดต่อมาเรื่อยๆ ระหว่าง
ถ่ายทำเขาก็ตัดต่อเสร็จไปแล้วแปดตอน และหลังปิดกล้องก็
ตัดต่อมาเรื่อยๆ จนปัจจุบันตัดต่อถึงตอนที่สิบเอ็ดแล้ว

“เสียงประกอบฉากตอนนี้ประหลาดพิลึก เปลี่ยนใหม่
ดีกว่า”

นั่นหมายความว่าพวกเขาสามารถออกอากาศได้ทัน
ต้นเดือนมีนาคมแน่นอน

“ไหนย้อนกลับไปดูตอนที่หนึ่งกับตอนที่สองหน่อยซิ
น่าจะต้องแก้ไขอีกสักนิด”

และไม่มีปัญหาถ้าจะดำเนินการตามคำสั่งพิเศษของ
คังจุกฮยอกด้วย

ด้านคอนเสิร์ตปีใหม่ บัสกิ้ง x เพื่อนมุมน้อง ที่จะจัดขึ้น
ในวันเสาร์ที่ 20 กุมภาพันธ์ ก็กำลังเร่งเตรียมการอยู่เช่นกัน